

КОНТАКТ

IV

КОНТАКТ

БЮЛЕТЕНЬ ДОСЛІДНИКІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ „ВЛЕС - КНИГИ“
ТА ПРАІСТОРІЇ РУСІ - УКРАЇНИ

Число ІУ

ВИДАВНИЦТВО „МЛН“

Лондон - Гага

1979

Січень

М. СКРИПНИК

"З Л И Т Т Я Н А Ц I Й "

НАРОДЕ МІЙ !

Не довіряй облесливій брехні-пораді,
Що вороги Тобі допомагати щиро раді,
Що рахуватимутися з Правом - Тобі належним -
І що - під іхнєю кермою - Ти будеш незалежним.

Найтяжчею поразкою Твого життя
Було б змішатися із ними! Те „ЗЛІТТЯ“ --
Не принесе Тобі ні зиску, ні пошани...
Лиш вкриєш Ти ганьбою Прадідів кургани...

Й навіки зникнеш Ти, безславно і безслідно,
Не виконавши лиж Тобі довірений Наказ. Негідно
зійдеш у безвість забуття зі світової сцени
І догризаєтимуть кістки Твої „сусідоньки“-гієни.

Чи ж для того ми тисячу п'ятьсот років
Приймали жертви воєвід і юнаків,
Що захищали - смертю -- у тяжких боях
Твое Призначення, Твій Дух, Твій Шлях?!

Тож глянь, Народе мій! Без крові і без ран
Не буде переможений наїзник і тиран!
Не будуть забезпечені Твоїм синам
Ні дім, ні хліб, ні Правди й Волі Храм !

Медитації над текстами Влес Книги.
Дощечка 7 Б , рядки 14 - 19

I.Y.I978 Аромант,
Франція.

ДОЩЕЧКА 7Б

1. І відкинули ми їх од землі нашої, а Римляни, знаючи як держимось ми за життя наше, полишили нас.
2. Також Греки мали наміри зробити нас невільниками в Корсуні, а ми гостро боролися
3. проти поневолення нашого і була там боротьба а битви велики тридцять літ, поки Греки
4. не заставили нас (в спокою). Потім Греки прийшли до наших торжіщ та казали нам
5. обмінювати наші корови на пахучі масла та срібло, бо то потрібно для жінок та дітей.
6. І так ось міняємося майже до нині.
7. Іноді Греки підсліджають нас та шукають як ослабити нас, а потім взяти як невільників.
8. А тому не сміємо ослабити та не дамо землі нашої, так само, як не дали Землі Трояна Римлянам, щоб не повстала
9. Обида Дажбохим Внукам, які у зброй пильнують на ворогів.
10. А також сьогодні не посorомимо отців наших, тих, що загнали до берегів Синього Моря Годь тую,
11. і одержали над нею побідну пісню слави, що співала про них Матір-Красна Птиця,
12. яка принесла нашим пращурам огонь до домів їх.
13. А огні ці ми піддержуємо аж донині, щоб зійшла від них сила на нас,
14. якою ми розіб'єм ворогів наших та позбавимося ганьби псиної... Тож дивись, Народе мій, в який спосіб
15. можеш забезпечити себе поміж народами? А того не оминеш — тільки ранами твоїми!
16. Не кидайсь до порад, що як ми станемо керовані (поганяємі) ворогами, то позбавимось
17. біди та матимем ліпше життя, але все ж залишимося гордими й незалежними від них.
18. А найтяжчею поразкою для нас буде, якщо ми по тих I.500 літах змішасмося з ними (ворогами).
19. Багато боротьби та битв ми мали, а все ж залишилися в житті, завдяки жертвам юнаків та воєводців.

Примітка:

Переклад рядків І4 – І9 побратимом А.Кирпичем, на жаль, значно різниється від поданого мною вгорі перекладу і то тому, що в доступному йому тексті стояло помилково замість „ЛЬТОІ” слово „ДЬТОІ”, що цілкоміто покалічило змісль тексту.

Мое припущення, що тут була друкарська помилка, підтвердили знайдені пізніше в архіві А.КУРА копії текстів, писані є.Міролюбовим, де стойть слово „ЛЯТИ”. Фотокопія цього документу є надрукована в частині УІІ Влес Книги.

М.Скрипник

„ОБИДА ДАЖБОХИМ ВНУКАМ” – дослівно повторено в „Слові про Покід Ігорів”! століттями пізніше.

ПЕТРО ЗАБОЙ-ГОСТИНСКІ

СТАРА ВІРОНАУКА СЛОВЕНСЬКА
(ЗОЛОТИ СЛОВА)

1. „Не треба нам ганятися по чужих знаннях і по чужому мистецтві: Гляньте! маємо дома невичерпані копалені народного знання і мистецтва.
Коли ж появиться Ломидерево, який силою ЖАР-ПТИЦІ винесе ці скарби на світло деннє?”
2. „Де лежить основа старослов'янської віронауки?
— В ПРАВОГОВІ!
А де найвища ціль цієї основи? відповідь:
— У ЧОЛОВІЦІ!
Чоловік для науки словенської це цвіт усього проявлення”
3. „Чоловік — це омега створення, а цій зasadі рівна друга:
СЛОВЕН — ЦЕ ЕДНІСТЬ ВСЕСВІТУ...
Це є початок і кінець усього нашого знання.”
4. „ЛЕГЕНДИ... Але не думайте, що це КАЗКИ...
Це ІСТОРІЯ СЛОВЕНСЬКОГО ДУХУ.”
5. „... Знай, ідеали краси леліють на жертвовниках ВАШІХ ДІДІВ! Райське дерево народньої поезії обсипається цвітами, цвіти ці перемінюються на райські яблука, а при музиці татранської сопілки будуть збирати їх синове племен слов'янських”
6. „На верховітті цього дерева процвітають квіти об'явлення. Як тільки гляне на них своїм оком Словен, вони ростуть, міняться, а в кожному з них відзеркалюється МУДРІСТЬ ЖИТТЯ.
Під верховіттям цього вічного славознання стоїть син Словена, виграває на сопілці, а на мелодію його пісні відзвивається цілий світ.
З тих же цвітів ОБ'ЯВЛЕННЯ дозріла ВІРОНАУКА старослов'янська, а з неї виростатимуть слов'янські ЗНАННЯ.”
7. „Не вганяйтеся, братя, по чужині: із дум, що коливаються понад Татрами — створіть собі долону знання і Олімп народного мистецтва.
ВИ ОДІЧИЛИ СЛОВО І ХИСТ МАТЕРІ СЛАВИ!

Борис РЕВІНДЕР

(Франція)

ЛІНГВІСТИЧНИЙ НАРИС

"Словникові статті"
або "гнізда".

"Ланцюжки" є те слово, яке я був примушений винайти і яке я готовий замінити іншим виразом, якщо хтось мені дасть знати який термін вживается в фаховій літературі для групи слів, які мають спільний корінь. Я вживаю термін "ланцюжки" також для означення процесу поступового розвитку коріння слова з одної мови та перехід його до других мов сусідніх народів.

(В українських словниках вживають "для означення групи слів зі спільним коріннем термінів "словникові статті", або "гнізда", в західно-європейській літературі я стрінув термін "словниковий артикел". М. Скрипник).

Приклади міграції коріння слів з одної мови до інших мов.

1. Слав'янський корінь слова ДОЛ – означає "низько".
ДОЛУ – "вниз", додолу , ДОЛИНА – Vallée
Tahl – (нім.) Valey – (англ.) Valparaiso
2. Слав'янський корінь слова БРІД означає неглибоке місце в річці, яке можна перейти. Французьке слово для БРІД є gué .
БРОДИТИ – errer, fermenter (фр.)
BRAU – (нім.) , Brevery - (англ.) Brasserie (фр.)
3. Слав'янський корінь слова СПИНА – DOS (фр.)
SPINA – в грецькій мові означає хребтову стіночку, яка розподіляє надвое гіподром. ШПИЛЬКА – (слав.)
Epinula – (лат.) Epingle – (франц.), Pin – (англ.) – шпилька.
4. БУЙВОЛ – слав'янське слово з двома коріннями, з яких кожний має окреме значіння.
Buffle – (фр) , Buffalo – (англ.)
5. ПЕЧЬ – Poêle (фр.) Pekař – (чеське)
Bäker – (німецьке) , Baker – (англ.)

Я міг би додати ще багато "гнізд" подібного сорту, але я припиняю це, бо я передбачаю, що більшість освічених осіб замісць того, щоб спробувати зрозуміти те, що я намагаюся пояснити – почне доводити мені, що мої приклади помилкові та що подібність слів з різних мов є позірна (випадкова). Невід кількість осіб казатиме, що приклади цілковито фальшиві.

Я погоджується з тим, що ці приклади не є науково досліджені та перевірені. В них, напевно, є помилки (але вони є навіть у великих учених!). Але загальна думка цих прикладів є справдива. Проблема, яку я хочу поставити до дискусії є : треба вміти розрізняти подібність і спорідненість слів різних мов з багатою фантазією (уявленням) та здібностю до спостереження, а вже після того сполучувати їх в "гнізда", з метою зображення семантику їхніх розвитків.

Натомість, треба уявити собі думкою ці "гнізда" на карті Європи

та шукати місце походження коріння, який не є неминуче по-
р'язаний з одним, певним закінченням слова, бо слово може
поширюватися в двох чи навіть кількох змислах-значеннях.

Логічно, що походження "гнізда" опреділюється корінem
простого (примітивного) слова або корінем слова, яке може
бути розподіленим на дві частини, які є зрозуміли окремо,
але які, будучи поєднані, дають третій, відмінний змисл.

Наприклад:

1. БРІД - неглибоке місце, яке дозволяє перейти річку
с більш примітивне поняття, ніж "бродіння" (фермен-
тация) (в пивоварні).

4. БУЙ-ВОЛ -- є руське слово, яке розкладається на дві
частини, з яких кожна окремо має інший змисл, в той
час як ані французьке, ані англійське слово для Буй-
воля - ~~buffle~~, ^{буффон} ~~buffon~~ означають нічого, якщо їх роз-
поділити на дві частини. Так само і з грецьким сло-
вом - ~~boubalos~~ (латинським - ~~bubalus~~)

С два "гнізда", в яких кінцівка походження є спірна.

5. ПЛУГ - (слав.) Pflug (нім.) plough (англ.)

Змисл слова не змінився. Те саме просте слово є на
двох кінцях "гнізда". "Гніздо" могло, отже, повстати
через перехід німецького слова до англійського чи
слав'янського, або ж слав'янського коріння до німець-
кої мови.

7. МЕЛЬНИЦА - МЛІН -- MLYN (чеське) Mühle (нім.)

Moulin (франц.) дозволяє припущення, що корінь
"гнізда" є слав'янський, тому що корінь слова Мельни-
ца походить від слова "мелити" та "мелкий", що оз-
начає у французькій мові - menu. Хоч слова
menu та Meunier означають ті самі речі, все ж
мені здається, що вони походять від іншого коріння.

Аналіза всіх цих "гнізд" буде довгою та нудною.
Обговорювання їх може бути дуже повчальним, так само як во-
но може бути цілковито безплідним (стерільним) залежно від
характеру співрозмовників.

Я додаю тільки декілька "гнізд", що - на мою думку -- мо-
жуть бути цікавими для французького читача.

8. БАЛКОН - слав'янське слово є очевидно запозичено з
французького balcon. Але це останнє прийшло від іта-
лійського balcone, яке само по собі германського по-
ходження. І справді, коли спостерігаємо баварський
будинок, то зрозуміємо, що БАЛКОН є зформований з ба-
лок, які виступають з муру. Балки в німецькій мові є
BALKEN, а в слав'янській БАЛКИ. Я є переконаний,
що німецькі BALKEN походять від слав'янської БАЛКИ
і багато німецьких осіб підтвердили мені це.

(Треба усвідомити собі, що первісне населення Бала-
рії в перших століттях нашої ери було СЛАВ'ЯНСЬКИМ.)
Булгари претендують на те, що БАЛКАНИ одержали свою назву
тому, що півострів є перетягом гірським кряжем, подіб-
ним до БАЛКИ. Але професор Макс Васмер претендує на те,
що БАЛКА походить від германського коріння.

Очевидно, Макс Васмер є авторитетом; будучи Німцем, він
ґрунтовно вивчив руську мову, але, на мій погляд, він
мав тенденцію: зменшувати присутність слав'янських
слів в західно-європейських мовах. Згідно з його тверд-
женням більшість слав'янських слів є запозичені з тої
чи іншої західно-європейської мови.

Іноді, коріні слав'янських слів споріднені з латинськими, французькими (згідно з думкою пана М.Васмера) , але я ніколи не знайшов в його словнику підтвердження того, що і слов'янське слово може бути підставою для утворення слів інших мов.

А я намагаюся робити якраз протилежне. Дякуючи моїому знанню руської мови я роблю зусилля зрозуміти походження та змисл французьких та англійських слів від слов'янських корінів, коли я спостерігаю спорідненість та подібність поміж ними.

9. Англійське слово KNIGHT (лицар, кавалір) безспірно походить від німецького KNECHT . Яке ж є походження цього слова? І тверджу, що є багато шансів, що воно походить від слов'янського КОНЮХ, яке означає точно ту саму річ (поняття) а само в свою чергу походить від початкового коріння КОНЬ.

Якщо це „гніздо“ КОНЬ - КОНЮХ - KNECHT - KNIGHT є дійсно переконливим доказом, то воно є дуже багатозначним. Д'ОТЕРІВ, який свідомо ігнорував слов'янські джерела, претендує на те, що корінем слова KNIGHT є GEN. . Але для мене це не є переконуючим аргументом.

Розглянемо тепер два французьких слова CHEMIN ,CHEMINEE і скажіть мені: що спільного є в них? Отже, якщо Ви не знаєте руської чи іншої слов'янської мови, то Ви ніколи не знаєте це спільне в них, бо ці два слова походять від слов'янського коріння КАМЕНЬ (pierre). Але ці два слова прибули до Франції двома різними шляхами.

З ПІВНОЧІ : прийшов КАМЕНЬ і множина КАМНІ. В чеській мові KAMNA є ПЧ, а звідти KOMIN означає димовідвід, Der KAMIN (нім.) прийшов до Франції, але в епоху Галів було звичаєм трохи шепелявити, що дало CHEMINEE . і CHEMIN.

З ПІВДНЯ : КАМЕНЬ – дав корінь для італійського слова CAMINARE , що означає слідувати битим (мощеним) шляхом. Після прибуття до Франції (через шепелявих Галів) воно деформувалося як CHEMINER ,CHEMIN. Я погоджується, що в дійсності еволюція цих двох слів не була так проста, як я її пояснюю, але сематична база є напевно точна. (На кінці статті я скажу декілька слів з приводу бретонського слова MEN).

ІІ. Я знайшов цю спорідненість поміж CHEMIN і CHEMINEE тому, що німецькі слова (два) притягнуло мою спеціяльну увагу. Це є SCHORNSTEIN,KAMIN . Я почав шукати значення слова SCHORN . Всі пояснення, які я знайшов у словниках, були фантастичними і мало переконливими. Згідно з моєю думкою німецька частинка SCHORN походила від слов'янського коріння ГОРН (тому що Німці в Райнлянд теж мають тенденцію шепелявити -- ГОРН перетворився в SCHORN). Цей слов'янський корінь ГОРН на мою думку особливо цікавий та багатозначний... В руській мові він дав слово ГОРНО , яке слово знаходимо в Іспанії без жадної деформації, в тому ж самому значенні, що і в слов'янських мовах. І в Португалії, де момені печі – ВИСОКІ ПЕЧІ – звуться ALTOS HORNO .ому що в Іспанії Г замінюється деколи на Ф з ГОРНО повстало ФОРНО, в якій формі це слово дісталося до сусідів – Італійців в латинську мову. А від італійського слова ФОРНО походить і французьке слово ФУРНО . В усіх словниках стоїть, що ФУРНО прийшло до Франції з латинської мови. Це вірно, при умові, що не йдуть дальше (в дослідах його походження).

ІІІ. MOUCHOIR (фр.) є в руській мові ПЛАТОК . Корінь цього слова є ПЛАТ, точно так як і в французькій мові. Корінь цього слова, так само як і КАМЕНЬ слідував двома шляхами.

Через Францію плоска тарілка прибула до Англії і звєтєся там я plate . Але коли цей корінь перейшов до Німеччини літера Р перетворилася на Ф , звідки повстало німецьке слово flach а в Англії flat . Отже два англійських слова — plate і flat походять від слав'янського коріння ПЛАТ.

Коми ми уявимо в думках всі обговорені вгорі "гнізда", то помітимо, що на географічній карті Європи кінцеві пунки від'ходу оригіналів (корінів "гнізд") знаходяться в слав'янських країнах. Отже коріні простих (примітивних) слів проникають на Захід, де їх можна віднайти в більшості модерних мов, якщо знати одну чи дві слав'янські мови.

Мабуть багато осіб знайдуть, що мій спосіб будувати так звані "гнізда" слів з тим самим корінем є тенденційним.

Я не заперечую їм , але прошу визначити і надіслати мені "гнізда", коріні яких мають протилежний напрям руху, а саме зі Західу на Схід, тобто "гнізда" з французькими чи латинськими коріннями, які поступово мігрували до слав'янських мов, евентуально через німецьку мову...

І переконаний, що вони матимуть далеко більш труднощіл ніж мав я, шукаючи "гнізда" з коріннями в напрямі зі Сходу на Захід.

На закінчення цього відділу я бачу ясно, що коли є подібність чи спорідненість поміж словами французькими та простими словами слав'янськими-джерело походження буде знайдене в старослав'янській мові. (Це значить , що міграція слав'янських слів на Захід є старша ніж міграція західно-європейських слів на Схід.Отже перші століття нашої ери культурна й мовна вищість слав'янського Сходу демонструється запозиченням слав'янських слів до мов Західу.Аналіза об'єктивних лінгвістичних історичних фактів є більш наукова та імовірна, ніж штучно препаровані "легенди" про ніби то перевагу певних "носіїв культури" Західу над примітивним Сходом . М.Скрипник)

Єдина річ, якої я не можу зрозуміти : як могли такі велетні лінгвістики як Макс Васмер та О.Н.Трубачев не помітити цього?

Борис РЕБІНДЕР
(Франція)

ЛІНГВІСТИЧНИЙ НАРИС

Міт про Індоевропейські Народи.

Той факт, що визначні вчені Заходу Європи не помітили слав'янського походження багатьох простих слів, які мігрували до мов західно-європейських народів є зрозумілим і може бути поясненим тільки браком їхнього інтересу до слав'янської культури. Але ж слав'янські вчені та ті чужинці, які ґрунтовно вивчили слав'янські мови, ось як Макс Васмер чи А. Мейєтт мусили б бачити те, що мені - не фахівцю в галузі порівняльної лінгвістики - здається очевидним для кожного об'єктивного спостерігача, чи дослідника.

Якщо вони цього не зробили, то це тому, що вони були задурманені (запаморочені!) штучною теорією про індо-європейську мову.

Кожного разу, коли вони не були спроможні пояснити подібність поміж слав'янськими та латинськими чи французькими словами, вони покликалися на "індоевропейську мову", чим звільняли себе від зусиль заглибитися в лінгвістичні проблеми, які повстали через міграцію слав'янських корінів слів у майже всі европейські мови.

Щоб мати уявлення про цю теорію я уважно перечитав книгу значного французького лінгвіста А. Мейєта "Вступ до індоевропейських мов." Цей учений може вважатися безспірним авторитетом в лінгвістиці і його праця, хоч і дещо застаріла, підставою до студій.

В головних рисах він каже в цій книзі таке: Всі европейські мови, включно з латинською, гетітською, вірменською, іранською та багатьома іншими - ПОХОДЯТЬ ВІД ОДНОЇ СИЛЬНОСІ, якою говорив народ, від якого не лишилося нічого...

Це жив цей народ?? - ми нічого про це не знаємо!

В яку епоху жив він? Жадних відомостей про це не маємо!

Все, що лишилося від цього народу - це тільки споріднені слів у европейських мовах та - В ІНДІЇ - священна мова - САНСКРИТ!

Іля мене, як інженера, отже людину з технічною освітою, яка побудована на дослідах фактів, повищі заяві про "індоевропейський народ" не заслуговують ані на довір'я, ані на захоплення... Згідно з Енциклопедією Лярусс Санскрит була священною мовою, що служила для релігійних церемоній виключно, але ніколи не була вживана як розговірна мова жадним народом. Як важко є уявити, а ще важче повірити такому твердженню!

Однак те, що найбільш вражає мене в праці А. Мейєтта є той факт, що він не робить жадного зусилля відшукати й дізнатися: чи це були ІНДУСИ, які прийшли до Європи, чи навпаки народи, що жили в Європі, які пішли до Індії?

На його місці це було б перше питання, яке я мав би розяснити відповідним дослідом...

Мені здається, що якби цей містерійозний, наш спільний предок прийшов до Європи як наїзник, то інвазія такої важливості й розміру залишила б не тільки легенди, але й історичні сліди.

Якщо ж навпаки ця інвазія була мирною та повільною, та відбувалася послідоїними хвилями – то така пенетрація тягнулася б століттями та була б принята за вихідний пункт в існування народу, що протягом століть був виставлений на покаяння на історичній сцені свого часу.

Наявність такого народу була б занотована Єгиптянами або Індусами.

Я ставлю собі запитання: до якого тисячеліття треба повернутися назад в минуле, щоб визначити існування народу такої важливості, який не був, однак, ані зареєстрованим історією, ані відмічений легендою?

Роздумуючи над цими фактами, я прихожу до висновку, що гіпотеза (припущення) про народ, що прийшов з Індії до Європи не витримує критики (не встоює на ногах).

Важко є звільнитися (абстрагувати) від тих інформацій, які запозичені з книжок, писаних науковцями, що студіювали інтересуючі мене проблеми. Але я виступив з публікаціями, метою яких є розшукати протиріччя поміж історією та лінгвістикою і кожного разу, коли я зустріну такі протиріччя, я вирішив давати пріоритет (призначати рахію) лінгвістиці.

На шляху цього народу поміж Індією та Європою я знаймов певну кількість держав, назва яких кінчається на „СТАН“.
(Афганістан, Пакістан, Белуджістан, та вкінці Індустан).

В руській мові слово СТАН означає „місце де спиняються номади“. Отже, логічно СТАН не може бути пунктом виходу, але швидче пунктом переходу та тимчасової зупинки. Шукаючи в Енциклопедії Лярусс, я знахожу підтвердження в рубриці про АРИЦІВ, які населявали Східну Європу 2000 літ перед нашою ерою.

Здається, що АРИІ, чи одна частина цього народу, після того як вони перейшли Кавказ (принаймні коли вони не перевелись через Дарданели) поширилися в Малій Азії, потім перейшли сучасну територію Ірану та прибули до Індії.

Чи ж треба шукати іншої речі?

Чи треба спробувати довести, що мала місце інша міграція народів у протилежному напрямі, це значить з Індії до Європи?

На мій погляд, теорія про міграцію АРИЦІВ до Індії спрощує історичну схему та розв'язує лінгвістичну проблему, але вона заперечує теорію пропаговану А. Мейстом про існування народу-предка індоєвропейських мов. Це означало б, що європейські народи не прийшли з Індії, але що одна частина народів Європи вишила до Індії та принесла Індусам одну з європейських мов.

Це означає також, що всупереч твердженням А. Мейста, САНСКРИТ зовсім не є джерелом всіх європейських мов, а як раз навпаки, САНСКРИТ був примушений формуватися, виходячи з МОВИ АРИЙЦІВ і ПОВИНЕН МІСТИТИ В СОБІ КОРІНІ АРИЙСЬКИХ СЛІВ, які мусять бути спільними з НАРОДОМ, який ПОХОДИТЬ ВІД АРИЙЦІВ.

І та, що мені подобається в цій теорії це те, що вона робить цілковито непотрібним існування народу – спільногого предка – який жив не знаємо де і не знаємо коли!

У О.Н. ТРУБАЧЕВА я знахожу лінгвістичне підтвердження цієї теорії, а саме: в санскритській мові слово ДАІОНІДА означає: праворуч, але одночасно також південний. Це значить, що народ мав довгу подоріж на СХІД, при чому праворуч від напряму його походу знаходився ПІВДЕНЬ.

Ік довго тривала ця міграція? Імовірно кілька століть. Це означало б, що люди, які вийшли з Європи, загинули в дорозі і тільки їхні нащадки досягнули Індію зі своєю цивілізацією.

Дозволено думати, що певні арійські слова підлягали змінам під час довгої мандрівки, а тому були занотовані в Індії в одмінній формі.

Найпростішим є припустити, що Арійці мали розвинену мову, але не мали писемності. В цьому випадкові їхні слова були вперше записані індійськими жрецями, які користалися цією мовою для релігійних церемоній. Це б пояснило те, що є важко зрозуміти: писана мова ніколи не була вживана як розговорна мова! (Примітка М. Скрипника Я припускаю, що САНСКРИТ, чи АРІЙЦІВ в тій чи іншій стадії їх розвитку були розговорною мовою АРІЙЦІВ і то виключно АРІЙЦІВ. „ДАСУНИ” чи „Тубільці в Індії”, Санскриту не розуміли і нині не користалися як розговорною мовою. Арійці принесли до Індії і свою ВІРУ та РЕЛІГІЙНІ ОБРЯДИ. В перший час вони самі були „Апостолами” цієї ВІРИ, а потім передали цю функцію більш освіченим колам Індусів, які вживали цю мову виключно в релігійній сфері. Мені здається, що перші століття католіцизму в Польщі мали таку саму ситуацію. Ніхто з Поляків не говорив латинською мовою в звичайнім житті, а в церковних церемоніях вживали усної та писаної латині.)

Треба було б щоб студії САНСКРИТУ були переведені слав'янським ученим, або ж вченими досконало знаючими старослав'янську мову, та щоб ці вчені мали мое переконання, що САНСКРИТ походить від старослав'янської мови.

Для мене, який ледві чи знає одну з цих мов (старослав'янську) і зовсім не знає Санскриту така дослідна праця є неможливою, але я спробую аналізувати три або чотири санскритських слова, які я взял зі словника, і Ви побачите, що ці три чи чотири слова підтверджують мою теорію, що старослав'янська мова є старша за Санскритом.

Перший з моїх „СЛОНОВ” (яких не помічають за комахами великі вчені !) звєтиться ВЕДА, це так мовити підстава ведійської віронауки, яка містить в собі цілість знання релігійних обрядів та загальні принципи знання. Адже чеське слово ВЕДА означає точно ту саму річ. Те саме слово, той самий зміст! Треба бути сліпим, щоб твердити, що це є тільки збігом випадкових обставин... Але коли ми пригадаємо собі, що в свідомості західно-європейських учених Слав'яни не існували ізагалі перед початком нашої ери та що в тій епохі вони були примітивними номадами, які жили десь там навколо КАРПАТ, то як же можна уявити, що вони мали якесь поняття про Санскрит? В який спосіб вони могли б здобути ці знання про Санскрит? Це здавалося цілком неправдоподібним!

Натомісць, коли ми припустимо, що АРІЙЦІ говорили або знали слав'янську мову, є дуже легко зрозуміти, що слово ВЕДА знайшлося в Індії та що слав'янська мова, чи точніше мова, яку вживали АРІЙЦІ стала підставою для Санскриту.

Другим, ревеляційним словом є санскритське слово АСТАХ, яке означає : „ ти прокинувся, став на ноги ”.

В руських церквах можна почути кожної суботи ввечорі спів: „АЗ УСНУХ І СПАХ І ВОЗСТАХ”. Це ж ті самі слова, той самий зміс, але слав'янське слово ВОЗ-СТАХ можна розділити на два коріння, що розвинулися та складені згідно з правилами слав'янської мови.

Мені цілком ясно, що санскритське слово АСТАХ походить від слав'янського слова ВОЗСТАЛ, але що воно є легко деформоване під час довгої мандрівки народу, що вживав його.

Третье слово, яке здається мені вартим уваги, є санскритське слово П А С И - Х . Згідно з О.Н. Трубачевим це слово є споріднено з іншими словами Санскриту ПАСУ, що означають худобу.

Я переконаний (без можливості довести це науково!), що слово ПАСИ-Х походить від давньослав'янського слова ПАСТУХ. Існо приняти за вірне це припущення, то можна пійти далі і сказати, що закінчення УХ та ЯХ (ПАСТУХ, КОЖУХ, КОНЮХ) є характерним для східної вітки давньослав'янських племен, а саме для мови Київської Русі.

Натомісъ Карпатські Слав'яни, а також імовірно Іллірійці, утворювали чоловічі іменники з суфіксом АРЬ, ИРЬ. Церковно-слав'янська мова знає ПАСТИРЬ, яке слово є споріднено і мабуть навіть джерело коріння в словах пастер та патре. В той спосіб маємо цінне "гніздо", з точкою виходу зі слов'янського дієслова ПАСТИ, ПАСУ, одним кінцем якого "гнізда" є санскритське слово ПАСУ-Х, а другим французьке слово пастеир.

Аналогічне "гніздо" є утворене від слов'янського слова ЗЕРНО. В санскритській мові воно виглядає я ЖІРНА (?) в нім. КЕРНІ, в латині - ГРАНУМ, франц. та анг. ГРАИН.

І не є встані довести це, але моя думка є, що вихідним корінем не є санскритське слово, але корінь слов'янського слова ЗЕРНО.

Я хотів би закінчити цей відділ слідуючим висновком: Тому що АРИЦІ принесли до Індії дві тисячі літ перед нашою ерою слов'янські слова, чому б не припустити гіпотезу, що АРИЦІ говорили слов'янською мовою? В такому випадкові можна відсунути походження слов'янських народів на дві тисячі літ перед нашою ерою.

Які історичні дані заперечують таке твердження?

Ліх не знаю...

Навпаки, якщо прийняти за правдиву дуже просту річ, а саме, що СЛАВ'ЯНИ живуть з передісторичних часів на тій самій території де вони ще й сьогодні знаходяться, чому не припустити, що поселення над якими працюють тепер югославські археологи були також заселені і раніше слов'янськими народами?

В такім разі можна б відсунути походження слов'янських народів до часу, як казали в Росії:

" PRIMA QUAM ORIGINE MUNDI "

.....
Але це було б екстраполяцією...

Закінчення в слідуючому числі „Контакту”.

І.С. З огляду на важливість та актуальність думок, висловлених паном інженером Б.РЕБІНДЕРОМ в його статті „Лінгвістичний Нарис” ця розвідка буде видана окремою брошурою в мові оригіналу (Французькій), а також в українськім перекладі.

Проф. В. ШАЯН

Л И С Т И Д О Д Р У З І В

(Аналіз філософсько-релігійного змісту)
„ВЛЕС КНИГИ”

ВИДАВНИЦТВО „М Л И Н”

Лондон — Гага

1979

В Е Л Е С О В А К Н И Г А

Дорогі Друзі!

Вже від довшого часу доходять до Вас, напевно, глухі вісті про найстаріші старослав'янські тексти, що їх називають „Дощечками Ізенбека”, або „Велесовою Книгою”.

Зм., напевно, були неспокійні моїм мовчанням, чи радше принагідними вістками в листах.

Це ж є тексти дохристиянської, отже старослав'янської, чи навіть, докладніше староукраїнської Віри.

Я не хотів надто легкого рішення, боровся із спокусою зайняти слово поки я сам не зміг набрати докладнішої про них уяви та на аналізі текстів впевнитися про їх автентичність.

Бо історія їх відкриття, яку прочитаєте – це суцільна скандалістика, якщо йдеться про тексти такого значення, чи такої ваги. Моя – зрештою принагідні розмови – про це питання з директором Відділу Британського Музею, були дуже розчаруючі. Тексти визнані за фальсифікат советською Академією, яка – хоч і советська – має на Заході авторитет поважної наукової установи.

(Примітка М.Скрипника: Академік О.Н.ТРУБАЧЕВ, Москва, в своїм листі від 25.Х.1978 р. пише слідуюче:

„Академія ССР не висловлювала своєї опінії з приводу Влесової Книги. Однак, в журналі „ВОПРОСЫ ИСТОРИИ” ч.6 за рік 1977 є надрукована стаття трьох вчених нашої Академії Наук, а саме – акад.Б.А.Рибакова, доктора історичних наук В.Г.Бугаєва та пані Л.П. Жуковської. Назва статті є: „Уявний стародавній літопис”.

В повному обсязі „Влесову Книгу”, оскільки мені відомо, у нас ніхто не вивчає, хоч приятелі старовини та окремі журналісти час від часу подають про неї розвідки в популярних часописах („Огонек”, „Неделя”).

В повному вигляді цей текст у нас не друкувався і не був перекладений, з огляду на негативну думку видатних учених про його автентичність”.

Живі „вчені”, що без знання повного тексту й без вивчення його „а пріорі” створили негативну опінію про Влес Книгу. Я надіслав у Москву всі мої публікації.)

Самі дощечки пропали. – Пропали? – це найлегший спосіб щоб уникнути доказу автентичності. Для Музею і для науки існує перш за все автентичність самого матеріалу, в данному випадку дощечок, чи табличок, яких дослідження дає найпевніші докази про їх вік, матеріал письмовий, тощо.

Чи можна, і як доказати їх автентичність? Крім того, я був би відразу підозрілий в необ'єктивності.

А тут як на лихо не збереглися навіть, ані відписи дощечок, ані навіть фотографії, а тільки спроби їх відчитання Міролюбовим, що шукав у них зв'язку перш за все... з Асирією і Вавилонією. Його перші звідомлення про ці дощечки звучали справді фантастично.

Отже: не всі дощечки, що збереглися в Ізенбека, були переписані на „кирилицю” Міролюбовим. Не всі переписані ними тексти були видруковані в „ЖАР-ІТИЦІ” у Сан.Франціско. А належує: збереглася тільки одна фотографія однієї дощечки. Отже це єдина тінь автентичної дощечки.

Мабуть спроби відчитання цієї дощечки Міролюбовим і Лесним, а немедлено А.Кирпичем у Англії. Це все аматори. З них найсоліднішим являється С.Лесной – він же Парамонов, який присвятив їм декілька видань, а також оголосив друком фотографію дощечки ч.ІІІ

Учені будуть сумніватися, чи вони взагалі існували? Чи Фотографія не є якимсь фальсифікатом Міролюбова на невідомому матеріалі.

В такому стані єдиним можливим доказом є сама тільки аналіза тексту. І то єдиного тексту з фотографії. Бо ж відчитання Міролюбова виявляє наявні помилки, які він сам признає. Ці помилки будуть його боронити перед закидом фальшування дощечок. Він не знає сам, що переписував і в моменті переписування, а також далі в часі своїх шумномовних коментарів не розумів їх змісту. Читав, чи згадувався про значну кількість слів і з того ловив чи згадувався про їх зміст. Висновки часто перечасні, а відчитання з численними помилками, які значно утруднюють їх дальше розшифрування.

На думку злого сам він пише про те, що Університет у Брюсселі запропонував їм свою допомогу, але вони відмовилися від цього. Тут очевидний мотив самим їх відчитати першими та здобути славу. Виявилося, що вони до цього нездібні, а тільки перешкоджали в їх відчитанні та студіюванні. „Сам не гам і другому не дам”...

А в тім археографія є спеціальний предмет, який сам собою вимагає довших студій і праці.

В міжчасі, як я вже згадував, зачали братися за їх „розшифрування” чи аматори, чи ... як би їх назвати? ...

Я волів би, щоб за відчитання цих текстів взялися справжні вчені. Це звільнює мене в науці від закиду необ'ективності. Ми ж бо заінтересовані в текстах дохристиянської віри в Україні, чи тимбільше на широкому терені старослав'янських поселень. Але ніхто з учених не брався за діло. Вони воліли б щоб хтось інший робив важку роботу першої оранки цілінного тексту. Вони потім виступлять зі своєю критикою. Вони потім будуть знати краще. Покищо сказати правду, -- вони цивляться на ці тексти як на китайські написи. Коли ж і прочитають пару рядків за Міролюбовим, то здвигають раменаами. Не та граматика, що вони її знають, чи радше дуже слабо знають деякі тексти. Учені нової школи, американсько-мюнхенські доктори -- іх же 500! -- зовсім таки не знають -- тверджу це рішуче -- зовсім анальфабети в старослав'янських текстах. А отже залишилися білі круки, що студіювали старослав'янську мову ще до першої світової війни в Київі чи Москві, чи теж ті, що кінчили Університет в нормальних умовинах у Львові чи Відні, наприклад професор Біда, чи мгр. Борковський.

Що ж доводиться ждати, аж зроблять це чужинці типу Лкобсона. Коби! Коби!

І зрозумів, що мушу взятися за це діло сам.

І ось перше звідомлення.

Я зібрал усі тексти, друковані в „Жар-Птиці“ через фотокопії з Британського музею. Яке добродійство музею. Для цілей студій і консультації із незалежними вченими я зробив юльєм, -- на днях буде на руках, -- та спорядив покищо три копії цих текстів. Один із них для мграволодимира Микули, який виявив заінтересування цими як історик старої Русі-України. Покладаю на нього надії. Він читає ці тексти легко, хоч ще існує тисячу сумнівів зокрема граматично-лінгвістичної природи. Остаточні висновки будуть лежати таки в цій ділянці, зокрема в питанні суцільності -- очевидно умовної -- тої мови, чи тих мов, якими написані тексти. Це така його думка, зрештою мною сугерована, дякую заспокоєнні перших сумнівів, ще перед усікими дослідами.

Я сам взявся до незалежного відчитання оцієї єдиної сфотографованої дощечки. Мушу сказати, що я розшифрував цілий текст за виїмком останньої сильно зіпсованої лінійки.

Мої враження про цілість текстів :

Мене переконує ширість текстів, як виразу віри. Не можу припустити, що хтось її видумав штучно, себто підробив.

Це автентичність самої віри в її первісній формі.

Хай слово „первісний“ не впровадить Вас у блуд. Там є все заавансована теологія нашої віри першого тисячеліття.

Чо ж Вам сказати, дорогі друзі!?

Для тих, що читали „Про Перуна знання таємне“, чи тих для тих, що читали „Гимн Землі“ і „Повстань Перуне“ не як поезію та літературу, але як вираз віри -- не буде ніякої несподіванки. Хоч тут не повинно бути для мене ніякого „чуда“, то, однак, таке відтворення старої віри із її рівночасним дальшим розвитком є хіба найбільшим чудом! Для нас воно не є чудом, якщо прийняти тягливість розвитку ДухаНації. Але тільки тоді. Правда, мені допомагав в деякій мірі паралелізм дальшого розвитку первісної віри арійців на ґрунті Ригведи, але все одно, я сам не годен вийти з дива.

Стрічасмо тут справді самі чудеса!

Отже Гай Перуна і Сварога, де Перун вчить молодих Богів танцювати аркані. Такої подробиці не знайдемо в текстах, але Гай знайдемо там чудовий. Там цілі „полки Перунові“ лицарів і героїв. Героя вітає там сам Перун: „Сину мій, тут ждуть на тебе твої батьки і діди!“

Примають там найрадше тих, що в ранах за Батьківщину принесли ГРУДІУ ЗЕМЛІ у самій рані. І це доказ їх принадлежності до Вічної Русі. Перун їх вітає так: „Русич еси і перебудеш!“ Він легко розпізнає своїх синів!

А над усе „Матір-Сва-Слава“ -- це дослівно Велика Все-матір із „Гимнів Землі“, що її душа в Найвищім Небі. Ця постать була невідома в потеперішньому нашему знанні про мітологію слав'ян, зокрема її місце в небесах Сварога і в житті народу. Вона сполучас небо із землею. Літає Жар-Птицею по обож-берегах Ріки РАЮ -- молочної дороги, -- яка відцілює небеса Сварога від світу Яви, себто цього проявленого світу. Таких несподіванок стрічасмо тут багато. Нас уже не здивує, що Ригведійську „сому“ знали наші предки і так само її приготували й жертвували. Ферментували молоко на якихсь зіллях, а відтак цілими крізь вовну. Зілля, звичайно, інше як в Індії. В Індії це була „соркостемма віміналіс“. В Україні не знаю що.

Трудно припустити, щоб якийсь фальсифікатор знов тає до-кладно стільки елементів старої віри і обряду.

Однак, стрічаю теж лінгвістичні дані, хоч тут до висновку панеко. Саме в цій ділянці праця найбільш утяжлива й морочлива, а однак тільки тут доглибне зрозуміння тексту та його можлива оборона на науковому фронті. Хоч і докази автентичності віри науке мусить прийняти як наукові.

Також із тим тут зводіє незнищена й висока краса правдивої поезії. Це є та, вимріяна нами здібність до творчості, де не має границь між поезією, метафорою та метафізицою, бо ж вінсіць кінцем усе наше пізнання так у вірі, як і в метафізиці, є в своїй основі метафорою. Я писав про це, навчаючи про різni типи метафізичного думання, як психоонтологію, рито-онтологію, чи врешті найосновнішу мабуть -- мітоонтологію.

Саме у відчитаній мною дощечці стрічасмо таке чудо міто-онтології.

Ми знали про те і твердо вірили, що всі ми є внуками Даж-
бога. Так навчало нас „Слово про похід Ігоря”. Але саме Велес
Книга подає нам мітологічну історію: як це сталося.

У безмежному здивуванні я відкриваю тут ... культ Еріко-
наїоса, відомого мені тільки із культу містиків-орфіків у
Греції. Мені відомо було теж, що цей культ мав був походить
з півночі. Я писав про нього у „Березі”, це „Той, що є в часно
народженій у жолобі”. — А тут тобі ціла історія як Велес
приніс отроchatko з небес. Тут і „ЯСНА”, себто просто „яслو”,
оті „ясна” — ясла, що їх знає словник Грінченка (Том IV,
стор. 544), але не знають „учені”, саме як „ясла”. Що були
там воли: й корови та інші вівці про це навіть зазивають
говорити. Отже це не стара віра достосовувалася до християнської
мітології, але навпаки: християнська віра достосовувалася до існуючої
„препоганої” поганської мітології, підставляючи „ІСУСА” за оригінальне „отроchatko”, принесене Велесом,
чи теж „ЕРІКАПАОСА” із мітології орфіків.

Звідси жолоб і всі звірята в старинних колядках.

Звідси увесь жолоб із цілим апаратом старого побуту...
в степах України...

Але є ще глибша містерія у нашій мітології. Прочитаемо
про це в текстах.

Містерійна єдність Перуна із Богом Найвищим — різно названням у тексті „Знання Таємного” — була добре відома нашому
віщунові.

Чи це Вас дивує, дорогі друзі? ...

Найбільше чудо текстів Велесової Книги це найживіша віра
в бессмертність душі — вона знову ж відома орфікам.

Але свідчуся самим собою, що такої живої і міцної віри
я не стрічав у релігійних текстах світу!

Я підкреслював це у моїй праці про віру лицарів Свято-
слава на основі грецьких лжерел, зокрема свідчення Лева Ли-
якона. Ці лицарі ішли до Греції Перунового (на смерть!) як
ми до своїх знайомих на з'їзд до Лестеру чи де там в Амери-
ці.

Чуж Святослава покидає його ще за життя. Це містерія
містерій! „Балади про Святослава”, бо він вже здійснив зав-
дання свого втілення.

Доведеться отже працювати над цими, так дорогими для нас
текстами в усій скомплікованості їх чудесного збереження,
щоб... були вони свідками відродженії віри наших предків.

Сьогодні на початок висилаю Вам перший комплект сфото-
графованих текстів. Зберігайте їх дбайливо. Давайте в руки
людям доброї волі, за Вашим визнанням. Висилаю текст на руки
Ляриси Мурович. У неї безсумнівно більше знання і живіші
зв'язки зі світом учених. Найважніше авторитет, який прихо-
дить тільки із часом довгої самовідреченії праці.

Лист цей не є ніякою тайною. Але він також не для преси,
принаймні поки що не для преси...

Дорогі друзі! Це добре вісті Вам приношу!

І бажаю Вам всім тим, що читатимуть цей лист величого
просвітлення і великої радості з приводу відродження нашої
старої щиронародньої лицарської віри, якої свідоцтвом є
ВЕЛЕСОВА КНИГА!

З привітом для всіх!

ВОЛОДИМИР (в.р.)

П.С. Отже висилаю звичайною поштою один примірник текстів
Велесової Книги на адресу Пані Ляриси Мурович.

Проф. В. ШАЯН

Лондон, Зелені Свята
1968

ДОРОГІ ДРУЗI!

Ви неспокійні від останнього листа від 7-го червня 1968 р.
Що ж це таке ця Велесова Книга? Не будете спати поки не до-
відаєтесь.

А тут ціла буря праці. Бібліографія, досліди, досліди, гра-
матика, граматика! Не маю словників під рукою, тільки в Британ-
ському Музеї.

Але ось на Вашу радість, перший повністю відчитаний текст.
Ще не певний двох трьох слів: між ними „овржетесь”. Але зміст
такий величавий, що мушу негайно з Вами поділитися радісною
вісткою.

Отже ми знали, що ми синуки Дажбога, але ми не знали: як
це сталося?

Отже Отець Русі мав дві дочки. Тодішнім звичаєм іменували
степ. Там боронили його закони тодішнього часу. Мир ім!
Так добиралися роди. Але не знаймов ім мужів гідних величі
і слави майбутньої Русі. Отак молився Богові. Бог вислухав
його молитву.

І тут містерія!

Зійшов Бог — ТАЯ СЕ, — себто таємно, чудесно, у чудесний
способ і „ОЖЕНІВ” — це слово я відшифрував із санскрит-
ського „ДЖА” .. „ДЖАН” — родити, грецьке „ІЕН”, наша „ЖЕН”.
Воно звучало мабуть „ОЖЕНІЧЕ”.

Мотив оплодотворення Богом стрічаємо теж у ЕЦП. Вотан
особисто у постаті Мандрівника родить чотири касти старих
Германців.

Тут, в дощечці ІБ — маємо чудесне запліднення!

Треба написати зі сто сторін граматики і тексту для
оборони цього перекладу. Переклад ще не є для друку. Це
Вам на радість ЗЕЛІНИХ СВЯТ. І школу ДУХА на Землю!

Очевидно, будуть і версії поетичні! Буде розвиток цього
мотиву в легендах. Буде іх більше! Розписую конкурс! Писати
треба нашим поетам негайно, не чекаючи на сто сторін тексту
граматики і пояснень та дискусій.

Радісні і натхнені првіти!

ВОЛЄДИМІР

ПІЗНО ВНОЧІ

ДОРОГІ ДРУЗI!

Хвилина доброго натхнення і остання трудність перебо-
рення. Отже наздогін за попереднім листом.

„А ім'єм овржетесе”. Овржетесе — від кореня ВРГ, ВРИГ,
ВЕРГТИ, вержьом — кидаю. Німецьке — верфен, латинське — верго.
Санскрит — врик, ври-нак--ті, чеське :ВРГ — „помет”, себто
під. Говориться про злірят, аче в старині мусило відноситися
і чо людей. Цю вказівку я знайшов у Преображенського:
„Етимологічний словник руської мови”, том I, ст. 73.

Отже текст зовсім ясний: „Будемо родити! Приготовляймо
ясла. Тут Бог Вечес двоє отрочата приніс!” і т.далі, як у
перекладі.

Ця частина висказує радість дочек про те, що рід іх „не
пересічеться”. Продовження і ріст роду був священною спро-
вою. Сам Дажбог у чудесний спосіб оплодотворює дочек Отця
Русі.

Мітологема народу і нації, яка в образовий спосіб висловлює божественне походження нації.

В основі такого міту лежить усе історіотворча ідея нації. Проекція в майбутнє.

Світослав і герой „Слова про Похід Ігорів” жили цією ідеєю, що вони є внуками Дажбога. Бачу теж із якою силою спалахує серце молоді, коли їх пробудити саме такими ідеями. Привіти! В О Л О Д И М И Р

ПЕРЕКЛАД ДОЩЕЧКИ ЧИСЛО 16

1. ВЕЛЕСОВІ ПРИСВЯЧУЄМО ОЦЮ КНИГУ, БОГОВІ НАШОМУ;
БО В НЬОМУ є ПРИБІЖНІЕ НАШЕ І СИЛА.
2. У ПРАДАВНІХ ЧАСАХ БУВ МУЖ, А БУВ ВІН БЛАГИЙ
І ХОРОБРІЙ І ЙОГО НАЗВАЛИ БАТЬКОМ У РУСІ.
3. А МАВ ВІН ЖЕНУ І ДВІ ДОЧЕРІ. ВОНИ МАЛИ
БАГАТІ ЧЕРЕДИ, КОРОВИ І ВІВЦІ.
4. І З НИМИ БУВАВ ВІН У СТЕПАХ, АЛЕ НІДЕ
НЕ ЗНАЙШОВ МУЖІВ ДЛЯ СВОЇХ ДОЧЕРЕЙ.
5. ОТЖЕ МОЛИВ ВІН БОГІВ АБИ РІД ЙОГО НЕ ПЕРЕСІКСЯ.
А ДАЖБОГ ПОЧУВ ТУЮ МОЛИТВУ І ДАВ ЙОМУ ТЕ,
6. ГО ВІН ЗИМОЛІВ. ТАК І СТАЛОСЯ. ВІН (ДАЖБОГ)
ОПРОДОВІВ ЇХ (ДОЧОК) У НЕВІДИМІЙ СПОСІБ, ТАЧИСЯ.
7. БОГ ЗІЙШОВ МІЖ НАС! І БУДЕМОСТІ МАТИ ПОТОМСТВО!
ВІДЕ ПРО ЯСЛА ДВАСМО! ТУТ БОГ ВЕЛЕС ДВОЄ ОТРОЧАТ ПРИЧІС!
8. ДО НЬОГО ҐРЯДЕМО. ДВОХ СИНІВ МАЕМО ВІД БОГА НАШОГО
І ЙОМУ ПРОГОЛОМУЄМО СЛАЗУ.
9. ХАЙ БУДЕ БЛАГОСЛОВЕННИЙ ЗАВЖДИ, НИНІ І ПРИСНО
І ВІД ВІКІВ ДО ВІКІВ!
10. СКАЗАНО є ПРО КУДЕСНИКІВ А ТІ ГЕТЬ ВІДІЙШЛИ
І НЕ ПОВЕРНУТЬСЯ

Лондон, 19. IX. 70

Проф. В. ШАЯН

НЕОГОЛОШЕНІ ТЕКСТИ „КНИГИ ВЕЛЕСА”

(ЛИСТИ ДО ДРУЗІВ)

Інж. М. Скрипник і п. А. Кирпич оголосили нову, далішу збірку текстів „Книги Велеса” під назвою: „ВЛЕС КНИГА”, част. У. Тексти не оголошені в попередніх виданнях.

Це сталося так: 6-го листопада 1970 року помер на кораблі в дорозі до Європи Юрій Міролюбов. Це той, як пам'ятате, що зробив відписи дощечок Ізенбека і на цій основі вони були вперше оголошені в „ЖАР-ПТИЦІ”.

Після втрати оригінальних дощечок — як я тверджу — цей його відпис стався документом числа I.

Дружина покійного Міролюбова завірила ці манускрипти і цілій архів Міролюбова (15.000 сторінок) інж. Скрипникові.

Він вилучив з цього манускрипти, які не були оголошені та оголосив їх окремим виданням, подібним до попередніх.

Пан А. Кирпич переклав ці нові тексти, на цей раз краще від попередніх, все ж таки з помилками щодо граматики старого часу. Все ж таки подані тексти у первісній транскрипції Міролюбова. Але знову у відписах п. інж. Скрипника із манускрипту Міролюбова. Я вірю, що відписи є собісні, але все ж таки це не оригінал.

Скрипник пише: „Копії є дуже нечіткі і без попередньої підготовки не надаються для фотокопіювання. Крім того їхній розмір є більший за Дін А-4 формат, який я вживаю в моїй цикlostилевій машині. Зменшення ж формату оригіналу зменшує також і його чіткість. Це були причини, які спонукали мене (поки що) не робити фотокопій знайдених текстів, а переписати їх на машинці! Зацікавлені читачі, чи наукові дослідники можуть замовити фотокопію кожного бажаного ім тексту за по-передньою оплатою собівартості і порта”.

І знову історія повторюється. Ми дорікали Міролюбові, що не зробив фотокопій усіх дощечок. Бо — очевидно не мав грошей —. А ось сьогодні та сама загроза стас перед затратою оригіналу відпису, бо... нема грошей. (Дозволю зауважити, що не брак грошей, а брак часу примусив нас відкласти фотокопії на пізніше, щоб не задержувати публікацію не оголошених текстів. В частині УІ Влес Книги всі відписи подані як фотокопії. М. Скрипник).

Не знайдеться установа, яка пошанує справу важливости найстарших староукраїнських текстів. Навіть, якщо в наукові сумніви щодо автентичності текстів, то саме цей відпис грає важливу роль в цьому питанні і гроши на досліди не новинні заражувати української культури на можливу втрату. Якщо тексти виявляться автентичними у дослідах — так думаю все сталося — то майбутні покоління будуть проклинати нас за таку легковажність до пам'ятників культури. Треба отже про цю справу голосно крикнути перед громадою, яка розкидає мільйони на менш важливі справи...

Не знаю яка газета даст мені голос в цій справі, але ~~Мовчачий Голос~~ в цій справі якісь надто лаконічні. Треба, чи можна думати, що цими текстами він диспонує.

Тут треба не фотокопій не тільки „бажаного тексту”, але цілість манускриптів відпису Міролюбова: їх роля така, як Скіфського списку „Слова про Похід Ігорів” після згоріння манускрипту. Отже треба забезпечити збереження цілого манускрипту і то його попередньо друкованіх і не друкованих частин. Приляявності помилок і помилкових від-

читань оригіналу це конечне як основа наукового досліду.

Прицій цій нагоді вийшла на верх ще одна плутаниця КУРА. А саме: Міролюбов вислав Курою ЧОТИРИ фотографії дощечок. Появилася друком тільки одна. Були суперечливі заяви в цій справі. Тепер оголошено лист КУРА, в якому він підтверджує отримання ЧОТИРЬОХ ФОТОГРАФІЙ. Мої ствердження про крутість в цій справі редактора КУРА були цілком вірні. Але жде тоді три інші... В листа виходить, що Міролюбов мав ЧОТИРИ ИСГАТИВИ ФОТА. Де ж вони?... Як я пишу, виснення Скрипника надто ляконічні і не заторкують цієї найважнішої справи. Це ж ідеться про ФОТОГРАФІЇ ОРИГІНАЛУ. Моя аналіза єдиної дощечки у Фотографії доказує скільки там помилок відчлені, отже транскрипції Міролюбова.

Але нарешті справа може попасті в руки українських учених.

Самі тексти.

Самі нові тексти дуже цікаві і вносять багато нового саме в релігійний зміст текстів.

Стрічкою нові імена Божеств. Між ними важлива ідентифікація ІДРИ з НЕРУНОМ. Дія Неруна у всесвіті!!!

Бачимо теж там постать „ПІТАР ДІНЯ“ - це безсумнівно БАТЬКА (санскритське ПІТАР) ДНЯ І СВІТЛА .(грецьке ΔΙΩΣ ΜΑΤΕΡ).

ВІДІНІЙ, вже відомий із попередніх текстів. Але стрічкою ІСТВАР, і я думаю, що це старша назва ІСЬЕЛАР.

ІСНУЄ ПАМ'ЯТЬ ПРО ВЕДИ !!!

Пам'ять про час, коли віщуни стояли на чолі громади. Того ж то.

Мова згущена, поетична, міцна народня конструкція.

Незрозумілі слова старої мови. Деякі зрозумілі із співтексту. Старі форми як „БРАТАР“ замісьць „БРАТ“, зовсім згідно з протоевропейським звучанням. БРАТАР, ПІТАР, СВАСАР і т.д. Історичні згадки вимагають досліду, але тут я спокійний за вислід. В „СЛОВІ ПРО ПОЛІ, ІГОРІВ“ маємо приклади співіснування старої історії. С теж у тексті КАРНА і ЖАЛЯ, відомі із „СНОВА“.

До речі: маю тільки один примірник нового видання текстів. Очевидно, зроблю, що зможу.

Перше питання: Яке преса прийме мою довшу заяву в справі збереження текстів для дослідників і музеїв??

„Канадський Фармер“ від деякого часу не друкує нічого про справі ВІРИ. Але ж це справа науки. Маю на увазі самі тексти як пам'ятник культури і духовості незалежно від того, чи вірить чи ні, як у „СЛОВІ“.

ВОЛОДИМИР (в.р.)

ФОТОГРАФІЇ ОРИГІНАЛУ: в частині УІІ Влес Книги є подана Фотографія дощечки число ІГА. Це єдина додаткова Фотографія, яку мені пощастило знайти. Архів Кура, що знаходиться під опікою його доньки в Каліфорнії, не міг бути досліджений мною, з огляду на те, що в нім знаходяться таємничі документи московських монархічних організацій, які очолювали КУР. Тільки Пані Міролюбова могла разом з донькою КУР знайти документи, дотичні Влес Книги, які всі напруковані в частині УІІ Влес Книги.

М. Скрипник

Проф. З. ШАЯН

БОЖЕСТВЕННЕ ПОХОДЖЕННЯ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

(Аналіза дощечки ч.ІБ)
"ВЛЕС КНИГА"

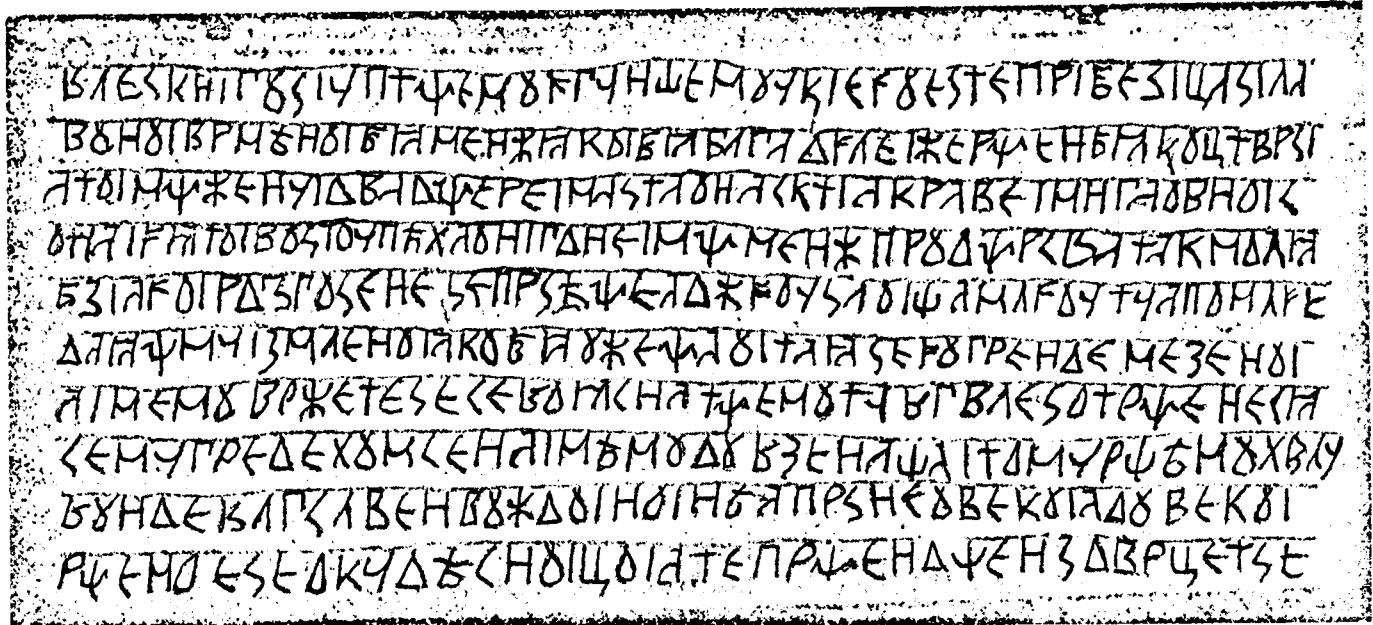
ВИДАВНИЦТВО "МЛІН"

Лондон - Гага

1979

"ВЛЕСКИИГА"

Фотостат Дощечки ч.І6

Видавництво „М Л И Н”, Лондон-Гага опублікувало сліду-
ючі брошури, присвячені дослідам „ В Л Е С К Н И Г И ”.

I.	" Влес Книга",	частина I	- IY,	II2	ст.	в році	I968	-69
2.	"	"	"	y,	70	"		I972
3.	"	"	"	уI,	42	"		I972
4.	"	"	"	уII,	35	"		I975

В частині I -ІІІ знаходяться ті тексти, які були публіковані в „ХАР - ПТИЦІ“ та в творах С.Лесного, разом 45.000 літер. В частині ІІІ поміщені тексти, знайдені вперше М.Скрипником в архіві Ю.Міролюбова (в Аахені) і які не були ще ніде оголошенні. Разом двадцять нових текстів, біля 30.000 літер.

В частинах VI та VII поміщені фотокопії всіх публікованих раніш та новознайдених текстів, а також фотокопії всіх відписів Ю.Міролюбова з його первісного манускрипту, в якому він зробив транскрипцію з оригінальних дощечок „кирілівкою“ Переклад всіх дощечок, крім 38 А та 38 Б зробив Побратим А.КИРПІЧ. Первісні сùцільні тексти розподілив на слова та речення М.Скрипник, він же додав „Варіянти Перекладу“, завваги щодо транскрипції Ю.Міролюбова та бібліографію.

Покійний Проф. В.ШАЯН вважав це видання основним для дослідів текстів "ВЛЕС КНИГИ".

М. СКРИПНИК

Володимир
Г. СКОВОРОДА –
ЛИЦАР СВЯТОЇ
БОРНІ

Вельми вибачу Ганохі
Інж. М. Скрипниківі, –
із висловом ганобної позашкоди
та призначення засуду через
вкрай трубої; прокурор вже удали-
ся; видання Книги Веселі, –
рівночлен із ганобною стів-
ніттю; мої власні судові
місця відповідь Вашого Прис-
таву а. н. А. Свірі Курніка, таєм.
може бути сприйняті засуду
через перший перекладачему.

Володимир Шевченко

Лондон 12.12.1973.

ВІРА НАРОДІВ І ЇХ ІСТОРІЯ.

В началі існування великих історіотворчих народів стрімко мітологічні передання про їх народження і походження. У цих мітологічних зображеннях народи усвідомлюють собі самим себе самих. Так зачинається їх самопізнання, формується програма їх національної дії в історії, їх відношення до світу і до людського історичного оточення. Ця їх віра стає їх найміцнішим спаянням, основою їх єдності як народу.

Цим є мій приятель:

"Мас учили в гімназії вісім років про всі малі і великі Божества старої Греції і Риму, але нічого ми не чули про нашу старинну віру."

Це справді так. Кілька імен т.зв. "ідолів" з нагоди хрещення Русі юдео-грецькою вірою та декілька коротких лайок на стару віру, які мали за завдання зогиджувати цю забуту віру наших предків.

Це справді так. Ми знали, чому Атена охороняла хмарочками Телемаха, коли в чужому місті він шукав слідів свого батька Одісея. Чому гурт молодих друзів так охоче приєднався до виправи кораблем, щоб серед пригод шукати Одісея, народного героя маленької держави на острові Ітака. Молодий Телемах був для нас парагоном героїчного молодця, вірного своєму батькові.

Ніхто не порівнював його героїзму зі поселятою наших молодців, коли вони зголосувалися до повстання Хмельницького, готові вмирати на палах і горіючих стовпах як полум'яні, живі смолоскипи.

Ладе ж було їм знати, що грецькі колонії над берегами Руського Моря, на півдні нашої споконвічної Землі не існували отак собі мирно для торгівлі з народами, як "нас ще не було на світі", але, що Греки завоювали таки від нас город Сураж, тепер Судак на Кримі, і "огречують" його. І ось маші відчутні у "КНИЗІ ВЕЛЕСА" у полум'яних словах кличуть наших молодців, щоб відвоювати старинний город Сурож — а це значить "Город Сонця" у нашій старинній мові .. та щоб не жаліли проливати свою кров, — "аби Земля була жирна і родюча", як каже "Книга".

Могідаємося із цієї Книги, як густо наша споконвічна Земля насичена нашою кров'ю.

Отже грецькі колонії це не тільки ідилія торгівлі та сусідства, але й криється боротьба за доступ нашого народу до нашого споконвічного моря. Тут читач здивується. Адже нас тоді ще не було. Ми ще тоді не народилися. Якісь Андрофаги, себто людоїди були над Дніпром, десь там може на північ від Києва, навчав нас Геродот.

Отже знали ми багато про грецьких героїв. Багато із них були синами Богів і людей. Це були — Півбоги, на жаль — смертельні. Так, для прикладу, популярний Ахіль був сином Богині Тетиди і героя Пелея, звідси він звался теж по батькові Нелейденко. Його доля зумовлена цим чудесним народженням. Прикладів тут безліч і я не буду вже більше пригадувати моїм читачам їх гімназійних часів.

Але згадаймо ще, що Ромуля і Рема вигодувала дика вовчиця. Вовче молоко визначило їх характер. Але не тільки їх, але й цілого зборчого і жорстокого Риму в цілій його історії. Міт про Ромуля і Рема формував характер нації, саме вовчий її характер, як вони уявляли собі вовків у людській історії. Але вони були "культурні". А нас вчили, що десь над містом жили "вовкулаки", як називав Геродот.

Учення про походження нації визначує отже її характер в історії. Якщо ідеться про Юдеїв, іх походження від сина Яхве, Ісаака і їх договір із Яхве, то присвятив я цій темі окрему працю і тут вже не буду до цієї проблеми вертати.

Натомісъ менш відомий є міт про походження германської нації і не віл речі буде про це згадати.

Бог Одін сходить на Землю у постаті мандрівного віщуна, як достойний мандрівник.Ходить по Землі, відвідує хати, хутори і двори.

Лого ім'я у цьому втіленні буде РИГР, а це значить воло-дар, король.(Назва від індоевропейського "радж", латинського "рекс", кельтського "рех", тощо).

В хаті кріпаків приймають його всім найкращим, чим хата багата. Кладуть його спати на ліжко між господарем і господинею через три ночі. Так народився "ФРАЛЬ" себто робітник-кріпак, по німецьки Кнехт.

У дальшій мандрівці зайшов РИГР до хутора вільного селянина, і тут у подібний спосіб народився вільний господар, по німецьки Бауер.

Чалі, на величавому дворі народився ясноволосий, із очима гострими як у змії, ЯРЛЬ, по англійськи ЕРЛЬ, себто високого ступеня лицар із стану, що зветься "АДЕЛЬ". Цьому синові присвячує віщун РИГР найбільш уваги. Він вертається до двору ЯРЛЯ, щоб виховати там молодого свого сина та навчити його рун, себто письмо, і інші вміlosti та знання.

Це він пригадує вже дозрілому молодцеві про дорогі палати над Доном і Дніпром (Данр і Данпар), які треба йому завоювати. Я навів цю цитату у моїй праці про назви Дніпра і Дністра.

І знову стрічаємо тут основну і характеристичну черту германського розуміння народу як системи станів чи каст, коли всі вони народилися від їх Бога і ним самим були встановлені. Оповідання про цю народотворчу подію із цікавими і численними подробицями навіть про антропофізичні прикмети цих трьох каст та про їх побут стрічаємо в одному із гимнів германських священих книг, що звуться "ЕДДА", а саме у гимні "Ригсмаль" або "Ригсбуля".

І ці книги збереглися! їх записали вже за християнських часів у Ісландії, мабуть аж у тринадцятому столітті.

І ці книги збереглися! Про них теж згадували в гімназії, хоч правда, я студіював їх уже на університеті.

А де ж наші священні книги? Невже було тільки декілька назв "ідолів" і ніякого змісту, ніякого вчення, навіть ніякого згадку, що вони могли існувати. Замісъ цього запечення, що існувало письмо всупереч свідченням історичних документів самих християнських джерел.

Знищення, "щоб і сліду не стало", як сказано в Біблії.

Але вернім до наших відповідей:

Цікаво відмітити тут, що мотив відвідин мандрівного старця стрічаємо в наших билинах. Там рождається у подібний спосіб герой Золотого Стола Ордену Володимира, Красного Сонячка. Це свідчить про прадавню, глибоку доісторичну старинність цього мотиву, пристосованого далі до пізнішого розвитку релігійної ідеології поодиноких народів.

В основі всіх цих мітів є інтуїційне і пророче відчуття віщунів про їх походження і духовий зв'язок їх народу із їх Божеством. Міт відбиває цю їх правду в образах і подіях уяви віщунів. Але рівночасно він відбиває і формує характер народу і творить його самоусвідомлення.

Зачинаємо розуміти якої ваги було відкриття КНИГИ ВЕЛІСЛА.

Саме там стрінemo в кількох видах на ріжних історичних етапах походів народу крізь тисячеліття і простори їхнє міцне відчуття і визнання про синівство від нашого Бога. Доведеться глибоко склонити голову перед цим об'явленням, яке є рівночасно началом існування нашого народу.

В інших дощечках стрінemo дальші етапи легендарної пра-історії, а зокрема цікаву і важливу відбитку про первісний розподіл народів за їх спільним походженням від Прабатька Орія. Дослідом цих дощечок займемося в дальших частинах, а поки ю я бажав би перейти до перекладу і аналізи дощечки число 16.

Однак, конечні будуть вступні завваги до цієї дощечки, частина яких відноситься до їх цілості.

ВСТУПНІ ЗАВВАГИ ДО ДОЩЕЧКИ ЧИСЛО 16.

Фотокопію цієї дощечки бачимо на початку цього видання. Ніг би читач подумати, що вони всі збереглися в таких фотокопіях. На жаль, маємо тільки дві такі фотографії.

Тільки дві сфотографував Ю.Міролюбов із цілої збірки, яка носила первісну назву: ДОЩЕЧКИ ІЗЕНБЕКА. Історія їх відкриття, збереження і жахливого загину відома із інших видань. Ми буudemо її розглядати, але вперше слід їх вивчати у їх появі. А з'явилися вони у відписах, які зробив для своїх студій Ю.Міролюбов у Бельгії перед другою світовою війною, заски вони загинули наслідком воєнної ситуації у цій другій світовій війні.

Із цих двох дощечок, збережених у фотокопіях тільки одна, а саме дощечка число 16 була відома у виданнях Міролюбова та С.Лесного, себто проф. Парамонова. Другу із них оголосив після смерті Міролюбова інж. М.Скрипник у 6-ій частині свого збірного видання п.з. "ВЛЕС КНИГА", 1972 р.

Саме тому ці дві дощечки заслуговують на особливу увагу. Вони є єдиними зразками нашої старинної азбуки і способу писання.

Коли глянемо на нашу дощечку то завважимо перш за все незвичайну густоту букв і їх нерозривність під однією лінією над ними. Це згущення випливає, звичайно, із потреби щадності площини до писання. Але для палеографів такий спосіб нерозривного письма не був несподіванкою. Так писалося санскритські тексти і буддійські. Дощечки були там дуже тоненькі, крижкі і вимагали переписування що двісті років, що й робили монахи по буддійських монастирях.

Повстає перше питання читача, як же збереглися наші дощечки? Тут муши відіслати їх до Лондонського Музею, де зберігаються викопалища із Святині Бога Мітри, яку збудували римські легіонери у старому Лондоні, а також інші викопалища із римських часів із першого століття нашої доби. І що виявляється? С там листи писані на дощечках по латині саме із того часу. Дощечки покривали воском і тоненьким рильцем — теж на виставі — писали лист. Якщо писар помилився, тоді замазував віск на дощечці кульчишкою на другому кінці рильця і писав заново. Дощечки із м'ягкого дерева не такі тоненькі як індійські. Віск повідлітав, але місцями можна читати лист.

Наші дощечки були дещо грубіші і була одна дуже важна різниця у техніці писання, а саме: вони теж були покриті воском, але після написання їх мачали у фарбі, що проникала в місця, де не було воску. Цілком так, як пишуться наші писанки.

Розуміємо отже, що спосіб писання був досить складний і це було додатковою причиною густоти письма. А в тім це залежало і від руки писаря.

Однак, цією "нерозбивкою", або т.зв. "сплошняком" були писані манускрипти цього часу. Так ще писалося "Слово про похід Ігоря", що й спричинило деякі нерозуміння тексту, саме при розподілі на слова.

Але є ще важніша характеристична черта цього письма. Автор пропускає часто букви, саме там де очевидно не можна було інакше читати. Пропускав голосні й приголосні. Його читач мусив навчитися читати такий текст. Сам оригінал давав йому основу. Це щось подібне як пізніші "титли". Титла - це знак над словом, в якому пропущені букви одна чи більше. (Вчить нас Шевченко: не минати ніжे титли!). Ці титли писалися у словах часто вживаних. Наведу кілька прикладів: АГЛ - замісць Ангел, БГ - замісць Бог, ХС - замісць Христос, ОЦЬ - замісць отець, СТ - замісць свент, себто свят, ЧК - замісць чоловік, МЧК - замісць мученик і т.д. Подібні титли іншого знаку як "У" були відомі теж ще в найстарших манускриптах у Англії. Читач мусив їх знати і читав плавно.

Ріжниця між нашим текстом у тому, що титли не позначені над словом і їх вживають також у звичайних словах.

Звідси теж перші дослідники Книги Влеса робили численні помилки, читаючи ці скорочені слова, як буцім то в оригінальному звучанні. Учені, знайомі із основами палеографії, такої помилки не зробили б. Але ж за перші досліди взялися аматори.

Отже слово БО читали як БО, а не як Бог і т.д.

Пригадаймо теж, що в старинних текстах напр. єврейських і арабських пропускали голосні в середині слова, що теж утруднювало зрозуміння тексту. Класичний приклад тут сама назва Бога: В тексті було тільки ИХВ, звідси спір, чи читали Єхова, чи ЯХВЕ. В новіших часах впроваджено діякритичні знаки ї виді точок, чи черточок у арабському.

В нашему тексті автор пише НШЕМУ, це очевидно НАШЕМУ, пише БГУ, це очевидно БОГУ, пише ДАЖБО, це очевидно ДАЖБОГ. (Один малограмотний самовчений так і впирався при тому, що має бути Дажбо, а не Дажбог.)

Немає теж малих і великих букв. Всі букви великі, як на старинних написах.

Про саму мову доведеться говорити окремо, коли назбиратимемо із читачами матеріал для індукції та висновків.

Можемо приступити отже до читання моєго перекладу, а далі до відмічень про інші існуючі переклади вже оголошені.

ПЕРЕКЛАД ДОШЕЧКИ ЧИСЛО 16.

ВЛЕСОВІ ПРИСВЯЧУЄМО ОЦЮ КНИГУ,

БОГОВІ НАШОМУ,

БО В НЬОМУ є ПРИБІЖНІЕ НАШЕ І СИЛА.

У ПРАДАВНІХ ЧАСАХ БУВ МУЖ,

А БУВ ВІН БЛАГІЙ І ХОРОБРІЙ

І ЙОГО НАЗВАЛИ БАТЬКОМ У РУСІ.

А МАВ ВІН ЖЕНУ І ДВІ ДОЧЕРІ.

ВОНИ МАЛИ БАГАТІ ЧЕРЕДИ, КОРОВИ І ВІВЦІ

І З НИМИ БУВАВ ВІН У СТЕПАХ,

АЛЕ НІДЕ НЕ ЗНАЙШОВ МУЖІВ ДЛЯ СВОЇХ ДОЧЕРЕЙ.
ОТЖЕ МОЛИВ ВІН БОГІВ,
АБИ РІД ЙОГО НЕ ПЕРЕСІКСЯ.
А ДАЖБОГ ПОЧУВ ТУЮ МОЛИТВУ
І ДАВ ЙОМУ ТЕ, ЧО ВІН ВИМОЛИВ.
ТАК І СТАЛОСЯ.
ВІН (ДАЖБОГ) ОПЛОДОТВОРИВ ЇХ (ДОЧОК)
У НЕВІДИМІЙ СПОСІБ, ТАЮЧИСЯ.
БОГ ЗДІЙШОВ МІЖНИ НАС !
І БУДЕМО МАТИ ПОТОМСТВО!
ВЖЕ ПРО ЯСЛА ДВАЄМО!
ТУТ БОГ ВЕЛЕС ДВОЄ ОТРОЧАТ ПРИНІС !
ДО НЬОГО ГРЯДЕМО !
ДВОХ СИНІВ МАЄМО ВІД БОГА НАШОГО!
І ЙОМУ ПРОГОЛОШУЄМО СЛАВУ:
ХАЙ БУДЕ БЛАГОСЛОВЕННИЙ
ЗАВЖДИ, НИНІ І ПРИСНО
І ВІД ВІКІВ ДО ВІКІВ!
ЦЕ БУЛО НАМ СПОВІЩЕНО
ПРО ДВІ ЧУДОТВОРНИЦІ
.... (далі читання останньої півлінії
непевне, деякі букви нечіткі).

ВАЖНІІ ЗАВВАГИ ДО ТЕКСТУ.

Ближчого розгляду вимагають перш за все ті місця, де мій переклад ріжниться в основному змісті від інших до тепер оголошених.

Отже перший український переклад дав нам А.Кирич. Він оголошений у Влес Кнізі , частина I в лютому 1968-го року, на сторінці II. За цим перекладом пішли інші перекладачі, тому його розгляд важливий. Читаемо там:

"І він нігде не мав мужів про дочок своїх, так молив Богів, аби рід його не пересікся. І Дажбо почув мольбу Ту і по мольбі дав йому іамолене, бож були видані з-між тії. Се бо трапляється між нами і маємо виряжатися: сеж бо Ясна чтемо, тут бог Влес отроча несе, до нього склонимся і піднімаємо до Бога нашого і тому речемо хвалу: "Будь благословен вождь нині і присно, од віків і навіки"

Сказано єсть про кудесників, але те прошедшє не завернеться".

Як бачимо у перекладі немає ні слова чи про чудесне народження, ні про двох синів. Взагалі немає у перекладі граматичної форми двійні, або дуалісу. У благословенні стрічаємо якогось "вождя", якого я в тексті не знаходжу.

Недавно з'явився теж вибір із текстів „Влес Книги“ в англійській мові. Я надзвичайно втішився тим зусиллям пана Віктора Качура та його молодих студентів, про яких він згадує. В основному, однак, він теж іде за текстом А.Кирпича.

Наведім це місце:

Victor Kachur: The Book of Vles (Vles Knyha), translated from the Old Slavonic. Columbus, Ohio, 1973.

„And Dazhbo gave him the thing prayed for, because the daughters were given in marriage. For this happens among us, and we have to depart. For it is the light that we read - which god Vles brings to our young men. To him we come together, and call to our god, and to him we speak praise:

„Be (thou) a blessed leader, from now and for ever, from the ages to the ages.“

Wy say this of the miracle makers. And that which has gone by will not return.“

Отже розглянемо текст після слів:

А ДАЖБОГ ПОЧУВ ТУЮ МОЛИТВУ І ДАВ ЙОМУ ТЕ, ШО ВІН ВИМОЛІВ.“

Слідує текст:

ТІКО БЯ -- себто просто ТАК СТАЛОСЯ. Коротке ствердження як вислід молитви і рішення Бога. Так сталося. І далі автор розкаже нам як саме сталося. оте:

ОЖЕНЩА И ТАЯ СЕ

Це найважніше місце тексту. Ключ до зрозуміння цього місця це слова „ТАЯ СЕ“. Зовсім певно, я зрозумів це місце. Слово „ТАЯ“ це абсолютівум часу теперішнього від таїти. Таку форму абсолютівум стрічаємо ще в архаїзмах Шевченка:

„І МИ ЧИТАЯ ОЖИВАСМ“ себто „і ми читаючи оживаємо“.

Всем таки я беру кожне слово під побільшуоче скло лінгвістичної аналізи. Не вірю собі і заглядаю до словників, бож слова в ріжних часах можуть мати ріжний зміст.

Отже знаходжу:

ТАЙТИ - оккультаре (лат.) та КРІПТЕЙН (грецьке).

Це у Мікльосіча.

Отже не маємо сумніву, що ці слова значать : ТАЮЧИСЯ, себто діючи у спосіб невидимий, тайно.

Доказано.

Розглядаймо ОЖЕНЩА, я читаю ОЖЕНЩА, носовий звук або затрився, або його пропустив автор.

Слово походить від коріння ЖЕН - грецьке ГЕН - санскритське ДАЛ і ДЛАН-ДЖАНА -рід, грецьке генос -гігномай. Воно значить РОДИТИ, звідси ЖЕНА -родителька. Ожениувати це стара кавказатизна форма, що значить спричинювати роженння , себто запліднити, оплодотворювати.

Форма ОЖЕНІА чи ОЖЕНЩА є аористом земісць ОЖЕНЕН (носове ЕН, яке я не можу написати на моїй машинці). Таке носове ЕН перейшло в певну добу на А , отже ОЖЕНЩА це аорист. Можна теж думати, що це той сам абсолютив. Отже значення: ЗАПЛІДНИВ ЇХ, або ЗАПЛІДНЮЮЧИ ЇХ.

Слово „И“ - це двійня виключно для жіночого роду, писане в пізніших текстах через „ЯТЬ“ Значить: знахідний відмінок, „ЇХ ДВІ“, себто дві дочки Батька Русі.

Підметом в обох випадках може бути тільки ДАЖБОГ із попередніх слів.

Не можна перекладати тексту „оженив їх“ ,бо про жінок кажемо „видати заміж“. В цьому випадку мусила б теж бути згадка і про цих женихів. Але ж тоді не має змислу „ТАЛ СЕ“.

Цей ясний, але чудесний текст зовсім не йшов в голову нашим перекладачам.

Бо ж мова тут про зачаття, яке вони як християни мусили б визнати як т.зв. „Непорочне”.

Дальші слова потверджують це значення:

БО ГРЕНДЕ МЕЗЕ НИ

Я читаю : БОГ ГРЕНДЕ МЕЗЕ НИ , але коли б читати навіть так, як є , то це не змінить змісту:

ІНВЕСЛАН:

БОГ ЗІЙШОВ МЕЖИ НИХ, або БО ЗІЙШОВ МЕЖИ НИХ , підмет буде тоді як у попередніх словах.

(Примітка М.Скрипника: В текстах Влес Книги стрічаємо не раз таке правило правопису: Коли попереднє слово кінчачеться, а слідуюче починається на ту саму літеру то ця літера не пишеться ПОДВІЙНО, а ТІЛЬКИ ОДИН РАЗ. Наприклад, г дещечі число 16 : рядок 4 „ОН ІГД” треба читати „ОН НІГД”. Тому і в сполученні „БОГ ГРЕНДЕ” літера „Г” написана автором тільки один раз, а саме „БО ГРЕНДЕ” отже цілковито відповідно повищому правилу правопису.)

Аналізуймо слово: ГРЕНДЕ – це просто те саме, що ГРЯДІ, в значенні „ГРЯНУВ” себто зійшов між них, бо ГРЕНДЕ це також аорист.

Саме слово походить від індо-европейського ГГРЕДГ, зеніц-авест ГЕРИД ; стрічаємо цей корінь у латині : інГРЕДіор і т.д. Не буду наводити цілого апарату порівняльної лінгвістики. Старослав'янське :ГРЯСТИ від згаданого мною протослав'янського ГРЕНДСТИ. ГРЕНДЕ це знову аорист, час теперішній був би „грендеть”.

Отже це місце не можна перекладати інакше як : БОГ зійшов між них. Якщо БО прийняти за сполучку „бо” то це не змінить значення. Тоді буде: Зійшов між них, підмет із попередніх слів.

Отже це сполучує із словами : таємно, таючися, зійшов між них. Текст зовсім суцільний і ясний.

Звідки взяли перекладачі : Таке трапляється межи нами?

Якраз навпаки. Таке трапляється раз в історії нашого народу. Мова про чудесне народження. Слово „грендти” не можна перекладати як „трапляється”.

Читаємо далі:

А ІМЕМО ВРЖЕТЕСЕ

Перш за все „ІМЕМО” не означає МАЄМО. Так виглядає наш старий час майбутній, утворений через допоміжне дієслово „імати”. В сьогоднішній мові кажемо: БУДЕМО . Можна б і часом перекласти цей час як „МАЄМО”, але тоді кладемо ембатичний натиск на це слово. Я хотів тільки підкреслити, що авторам перекладу була зовсім непідомою елементарна граматика староукраїнської та старослав'янської мови.

Переходимо до слова : ВРЖЕТЕСЕ.

Воно не справляє ніякої трудності. Знайдемо його, навіть, у Преображенського : „Этимологический словарь русского языка” , том I , сторінка 73. ВЕРГНУТЬ -значить кинути, старослав'янське ВРГНЮНТИ, значить між іншим: кластися на землю, щоб скинути плід, оплодитися.

Знову зміс цілком суцільний. Дві дочки висказують тут свою рацість: Будемо оплоджуватися, будемо мати потомство.

Будемо виряжатися, чи масмо виряжатися зовсім не відповідає значенню слова „ВЕРГНУТЬ”.

Доказано ясно. Читаємо далі:

СЕ БО ЯСНА ТИГМО

Цаємо про ясна. Тут вистарчить просто наш добрій Грінченко, який ще в сучасній мові знаходить як рівнорядні значення: ЯСНА і ЯСЛА . том ІУ , сторінка 544. - 7 -

ТУ БГ ВЛЕС ОТРІЩЕ НЕСЯ

ТУТ БОГ ВЕЛЕС ПРИНІС ДВОЄ ОТРОЧАТ

Місце легке до перекладу. Треба, однак, відмітити, що ОТРІЩЕ себто ОТРОЧЕ це знову двійня. Отже мова про двох малих хлопців. Слово „ОТРОЧЕ” відкриває нам етимологію пізнішого слова „ОТРОК”. Отроще це те, що виросло. Отрак уживається у значенні хлопця від 7 - 14 літ, себто часикоми молодий хлопець служив у лицаря, чи воїна і вчився звичаїв та воювання. Тут це слово ужите про новонароджених хлопців у поетичному змислі, себто здорові хлоп’ята, що їх вже можна назвати отроками.

НЕСЯ не є часом теперішнім. Було б НЕСТЬ. Це аорист за місце НЕСЕМ. Тут знову звук „ЕН” вимовляли вже як „Л”.

СЕМУ ГРЕДЕХОМ

ДО ЦЬОГО ПРИБІГЛЄМО

По цього (Бога) грядемо. Тут слово ГРЕДІСТИ повторюється і воно не значить „трапляється” як вище перекладали його.

СЕНА ІМ’Я ОДО БОЗЕ НАША

Слово СИН, через глибоке „Ы”, якого не вживає наш автор, пінше він через „Е”. Тут цікава відміна цього слова. Це, очевидно, двійня. Мова про двох синів. В інших старослав’янських текстах стрічаємо форму двійні: СЫНЫ. Міг би хтось думати, що це вид неправильний. Але! Але стрічаємо цю форму у ЗОІ РАФСЬКОМУ ЕВАНГЕЛІЇ. Це Євангеліє заключає більше форм південнослав’янського виду. І таке явище стрічаю неодноразово і воно характеристичне. Знавці старослав’янської мови знають, що не було одностайної старослав’янської мови, було їх стільки, скільки текстів із поодиноких країн преширокого слав’янського розселення.

Розселення часу Книги Велеса безмірно широке. Вони знають країни від на схід від Волги (РАЙ РІКИ) до Дунаю і на північ до Ільмерського озера. Але головний театр їх боїв буде на півдні. Звідси закраска часто півдневослав’янської, старослав’янської мови, хоч такий теоретичний поділ ані в тому часі, ані в їх свідомості не існував. Про це буде мова у дальших частинах моїх дослідів. Тут відмічу характеристичний приклад.

Думаю, що цього досить, щоб оборонити мій переклад.

Граматика і порівняльне мовознавство були чужими для наших перекладачів. Я хочу виразно підкреслити, щоб читачі не думали, що я на них гніваюся. Навпаки, я їх люблю і гордий із них, що взялися за непідсильне діло і зачали сміливо вовувати за пізнання найстаршого і найціннішого пам’ятника про час, в якому черепочки археології не говорили до нас ніякою мовою. А ось вони заговорили! Двійня, чи не двійня, аорист чи не аорист, але наші перекладачі знали, що це наша праработьківська мова.

Зокрема Андрій КИРПІЧ виявив дослівно геніяльну інтуїцію. Розібрав слова чи відчув їх значення там, де фахівець їх не розумів би. Він не все мав щастя. Тут так склалося, що зібрани приклади, де він мав мало щастя. Дедалі вникав він у тексти щораз краще.

Це саме відноситься до ще молодих кандидатів на вченіх із групи Віктора КАЧУРА. Вони горять бажанням сказати світові, що ми не безбатьченки. За нами минуле і свіломість, яка сягає глибоко до часів із розростання і розподілу індо-європейських народів на їх сьогоднішні народи і групи.

Таке важливе є свідчення КНИГИ ВЕЛЕСА, як побачимо.

НАРОДЖЕННЯ НАРОДУ.

Віра народу є формою його самоусвідомлення самого в собі для себе самого. Це рівночасно усвідомлення себе серед світу і серед оточення інших народів.

Чим ширше і вище сягає це його усвідомлення тим ширше і вище сягає його призначення, його завдання і його доля в світі. Побачимо, що усвідомлення Української Нації сягає самого вершка Всесвіту.

Всесвіт – це не тільки Космос у астрономічному визначені т.зв. фізико-космосу, що його бачив Галілей крізь свої шкельця, чи навіть той, що його бачить мoderний астроном, крізь гігантичні телескопи, ані навіть не той, що його бачить астронавт, здивований, що не побачив трону Єгови.

Всесвіт, у латинському значенні Універсум, обіймає всі видимі й невидимі світи, а в тому і необмежений світ духових з'явиш, всепроникаючий, ширший чи вищий від обмеженого змислами т.зв. фізичного світу. Апарати фізики чи астронома це тільки поширення дії його змислів. Це світ вузько уточнений із так зв. „природою” із мертвої матерії, яка чомусь то дрижить, сповнена рухом без мислі і без змислу.

Але принаймні наша людська природа є духововою. Цей аксіом стверджув уже філософ Декарт:

„І ДУМАЮ, ОТЖЕ Я Є!” (Когіто ерго сун!)

Я є істотою, що думає. Я є істотою невидимої душі. Душа є Духової Природи. І тут Природа, значить уже, щось іншого. Природа у визначенні Сковороди. Саме таку Природу відкриває для себе і для нас наш думаючий Прародок. Матеріялісти прогомонілого дев'ятьнадцятого століття назвали це примітивним анімізмом і відкрили в людині ... той сам примітивний анімізм.

Життя народу як нації зачинається від її самоусвідомлення. Міт про Божественне народження є саме моментом народження нації, її Божество є відбиткою пізнання її духової Природи.

ВСІ БОГИ ІСНУЮТЬ У СВАРОЗІ І ЧЕРЕЗ СВАРОГА.

В історії нашої нації відкриваємо її вчасне пізнання СВАРОГА, який обіймає собою СВІТ БОГІВ, СВІТ ПРАВА, як основи Всесвіту, саме Універсуму, і врешті СВІТ ЯВИ, себто наш видимий Світ, як він нам являється, це той наш Світ сьогодні називаємо „Фізичним”, або „Світом Природи”.

Лакої гігантичної концепції не знаходжу в ніодній релігії і що важніше, в ніодній філософії в такій ранній добі людського світовідчування і думання.

Наш МПТ може видаватися наївним для обмеженої людини нашого фізично-матеріялістичного думання. Майже вся наука є в полоні цього безkritичного, догматичного думання, хоч вже сьогодні видно проломи. Індетермінізм вже обов'язує внауці від найдрібнішого протону до найбільших галактик.

В найкращому разі наша людина втікає, чи ще заслонюється якимсь дуалізмом науки і віри.

Для наших прародків Всесвіт був ЕДИННИЙ У СВАРОЗІ. Т.зв. „Фізичний Світ” – це СВІТ ЯВИ, себто Світ з'явиш для нас.

Кант проаналізує його на всі боки і на всі лади, розбере на всі категорії людського думання і тоді відкриє...

НО ЦЕ, СВІТ ЦЕ ТІЛЬКИ З'ЯВИШ, або по німецьки „ДІ ВЕЛЬТ АЛС ЕРШАННУНГ”.

Світ, як його бачимо, є тільки з'явишем!. Він є – по суті – інший у собі. Кант пробує прорвати серпанок Ізици, пробує розгадати чим є СВІТ У СОБІ, чим є ПРЕДМЕТ У СОБІ, чим є

"ЛІНГ' ан SIX". Але тут він стверджує, що це і заслони наших змислів і наших категорій думання йому не вдалося прорвати. Він сумнівається, чи може це зробити, яка небудь майбутня метафізика, яка бажала б бути науковою.

КАНТ НЕ ЗНАЄ !

Але наш ПРАПРЕДОК ЗНАЄ !

ЦЕ ВСЕ є СВАРОГ, БАТЬКО БОГІВ І ВСЕСВІТУ.

ЦЕ ВСЕ є СВАРОГ У БЕЗКОНЕЧНІЙ МНОГОПРОЯВНОСТІ СВОЇХ ІСТОТИ. ВІН є ОДИН І БЕЗКОНЕЧНО МНОЖЕСТВЕННИЙ У СВОІХ ПРОЯВАХ, У СВОЇЙ ТВОРЧОСТІ.

Божественне походження народу це його духовна метрика народження. У приналежності до Божества, як його синів, народ визначує і творить свою духову сутність. Усвідомлення стається дією, стається історичним чином, стається духовною сутністю народу. Стається нацією в найmodернішому зміслі цього слова.

Зачинається історія народу як нації.

Історія людини зачинається від її народження.

Спробуємо тепер зрозуміти глибший зміс нашого гимну.

Насамперед Богам спробуємо приглянутися. Стрічаємо дві назви двох Богів.

Книгу Віри народу присвячує наш Віщун Велесові.

Прабатько молиться до Богів у числі многім. Його молитву чує ДАЖБОГ. Це він у чудесний спосіб запліднює дві дочки Прабатька. Але це Велес приносить двох молодих хлопчиків.

Отже вже тут в самому началі проявлення Віри бачимо і стверджуємо яскравий вираз ГЕНОТЕІЗМУ, який далі зустрінемо і будено досліджувати в цілій книзі.

Велес це БОГ РОЗСВІТЛЕННЯ. Це той, що приносить Вічне Світло Сварога на нашу Землю. Сонце це його вияв. Але ДУХОВЕ ПРОСВІТЛЕННЯ це також вияв Світла. Віщун Боян є його внуком.

ДАЖБОГ це БОГ ВСЕВІЧНОГО ВОГНЮ. Це живе його Горіння.

БОГ ВОГНЮ, що є в СОНЦІ. Бог людського вогню, животворчого дару Дажбога. Бог домашнього вогню. Бог вогню, що горить у Жертві. Бог Народження, Бог Весілля. Бог людської радості і щастя. Він приносить на землю, він оплодотворює все, що живе Вічним Вогнем і Світлом Сонця. Це отже теж Бог Соня у цьому зміслі. Дажбог це горіння у ДУШІ НАЦІЇ. Там він здійснює її історію.

Так що? Чи це два Боги, чи це один Бог? В тому питанні саме вияв генотеїзму. Це рівночасно два Боги і рівночасно один Бог. Вогонь і Світло не те саме як з'явіще, хоч як два з'явіща вони нерозривні. Отак і ці два Божества. Можна сказати, що це дві назви. Але це не так просто. Це також дві сутності. Світло відділене від свого джерела існує самостійно як окреме з'явіще. Ранкове Світло, ще перед появою сонця існує немов самостійно. І справді раз відділивши від сонця іде його проміння ї всесвіт, як самостійна істота. Його назвуть наші предки Богинею Світання, або Утренею (як прочитаемо в окремій студії) Але все це існує, живе, діє у одному Вічному Світлі Сварога.

Хай мовчать Канти і Шопенгаури перед глибиною цієї метафізики наших віщунів і волхвів.

І саме їх вчення про Богів розгорне перед нами усю красу і живучість, усю мінливість не в сімох, але в тисячу барвах Всесвіту Сварога. А діє він і живе в усіх Божествах, його проявах, його еманаціях, його видах, його назвах, його синах.

Оце перша наша лекція генотеїзму.

А друге вчення.

ЦЕ БОЖЕСТВЕННІСТЬ ЗАПЛІДНЕННЯ І НАРОДЖЕННЯ.

Його здійснює сам Бог весілля і Роду.

Це ніщо грішне і прокляте само в собі.Хлопці Дажбога родяться без первородного гріха.

Це корона життя.Це Святість і Вічність Роду і Народу. Немає тут нічого брудного і гріховного.

Це виражене також в українському весільному обряді.Хто добре його знає,той знає,що обряд весілля не кінчується за весільним столом. Його завершенням є саме містерія запліднення.

Це сам Дажбог.Батько людського щастя.Найвище щастя людини в його Роді.

А цей Рід Божествений.

Прості слова об'явлення.Прості і правдиві як слово вішучана.Воно згущене як букви на малій дошиці.Ні слова зайвого. Кожне слово нове чи об'явлення,свіже,міцне як ранкове світло.

ТИ є СИНОМ ТВОГО БОГА!

Сказано про дві чудотворниці,але лише у прийдешньому здійсниться Божественність твоєго призначення.

Неси Світло і Щастя у людський світ.Бо ти є сином Божества Світла і Щастя.

Коли ж це сталося оте народження нації,народження Українського Народу?

Смішне питання,оце „коли”.

Тоді ще не було історичного часу.Усе в нашему гимні старинне.Кажемо,що це архаїчна доба патріархальності. Нарід зображує цей час,як час Батька Русі.Сини цих патріархів будуть цілими народами.

Знайдем декілька видів цього міту народження.Вважаю цей найстаршим.Інші мають у собі елемент історії,а саме назви. Тут одна тільки назва: РУСЬ.

А ії територія - спитає смішака.

Територія необмежених просторів історіотворчої Русі,яку сьогодні в ії обмеженій формі називаємо Україною.

Але знайдемо у Князі Велеса і це питання території.

Знайдем і те,що всі ці території пра старої Русі величають і покланяються Київу. Заявляють,що нікому тільки Київу будуть платити данину.Тільки Князя Київа будуть слухати.А будуть вони вибирати своїх князів на всіх широких Землях України на сім років,а ці князі між собою будуть вибирати князя у Київі, що буде Батьком усіх цих країн. Така буде історія від Прабатька Русі до Батька усіх країн цієї Русі.

Така була конституція наших прабатьків.Конституція України на сьогодні.

Не можна яскравіше визначити перед історією свою національно -державну принадлежність як це зробили наші прабатьки у своєму посланні до нас сьогодні.

Це Україна,але не Україна в ії обмежених границях сьогодні але Україна як прабатьківщина цієї Русі,в якій народилися і з якої вросли всі сини Прабатька Орія,але про це будемо читати згодом.

Це Україна,яку в історії творили далі і боронили ОЛЕГ ,ІГОР і СВЯТОСЛАВ.Це Україна ще більша і ширша від тої,яку любив СВЯТОСЛАВ і дякував Перунові,що вчинив ії такою великою.

Сьогоднішні провідники націоналізму шукають міту КИЇВА. Його не треба шукати ані творити. Він є у ВІРІ ЗАБУТИХ ПРЕДКІВ.

Але ж Святослав молився до ПЕРУНА, - завважить хтось.
Так, це Бог князів і героїв.

Поза Богом і Світлом є ще глибша Потуга Всесвіту.

Вона у Громовиці Перуна. Вона поборює первісну Темінь,
вона постійно з нею бореться. Саме існування Космосу є ви-
слідом цієї вічної Боротьби.

Це ПЕРУН творить Всесвіт, утримує його, споєв його в єди-
ний лад, як казали старинні віщуни "отак як вісь споєв ко-
леса гарби" так воля і Потуга Перуна утримує Всесвіт.

ВИБУХ, ВИБУХ його Потуги дав початок історії Всесвіту.

Сьогоднішня наука поклоняється перед цим Правибухом, як
каже ця наука, перед Великим Вибухом.

Наши прапредки поклонялися Перунові і розуміли його дію
утримання Світу Потугом Свості Громовиці.

Наука навиває цю силу електричністю і нею пояснює усе
від протону до квазарів.

А в нашій Вірі

ПЕРУН ЦЕ БАТЬКО ДАЖБОГА !

А сам ВІН -ПЕРУН -- це САМ СВАРОГ У ТРОЇСТОСТІ ЙОГО
ІСТОТИ.

Наша Віра знала таку гіерархію.

Оце є вступ до нашого пізнання і відновлення ВІРИ
ЗАБУТИХ ПРЕДКІВ.

КІНЕЦЬ ЧАСТИНИ ПЕРШОЇ

Др. Ю.ЛІСОВИЙ

ПРО ПОХОДЖЕННЯ ХРИСТИЯНІЗМУ

Про Христа, як основника християнізму, маємо схематичні, нереальні зазначення в євангеліях. Нема ніяких згадок її Христа в достовірних, історичних джерелах давнього віку.

Крім християн, які вірують у дійсне існування Христа, є ще велика магометанська група, яка уважає Христа засновником своєї релігії. Християни, як відомо, вірують у те, що Христос, хоч і Бог, умер на хресті, пізніше воскрес та зі своїм людським тілом вознісся на небо. Згадана магометанська група твердить, що Христос тільки сповидно помер на хресті, його зняли з хреста живим і поклали у печеру. Пізніше, Христос вилікувався з ран і подався з Палестини в Індію, точніше у теперішній Пакистан, поселився там у місцевості Срінагар і жив там ще поверх 70 років. Христос помер у Срінагарі у віці щось 104 чи 105 років. Його похоронили в Срінагарі, поставили на його могилі кам'яний пам'ятник, який стоїть там донині. Христос, за своєго життя в Пакистані подавався за "Божого Післанця". Ота мусульманська група, що вірює у Христа, називається АГМАДУУА, зараз вона начислює понад 10.000.000 віруючих. Число її віруючих швидко росте. На могилу Христа у Срінагарі приходять тисячі прочан з цілого світа кожного дня. Релігійні провідники Агмадуїстів звернулися до науковців тут в Англії з проханням відчинити могилу Христа в Срінагарі та піддати її науковій провірці. Так, отже, для віруючих християн Христос дійсна, історична особа, в залежності від сектанських вірувань, він Бог, Божий Син, Богочоловік, або й чоловік. Для Агмадіївців він "Божий Післанець".

Я думаю, що "Христос" це символічна особовість, витворена теологами на основі добре відомих наук і діл фінікійського філософа АПОЛЛОНІЯ з Тісни. Аполлоній з Тісни в Каппадокії в Малій Азії родився у 4-ім році до нової ери., на 15-ім році життя батько післав його до міста Тарсос до фінікійського філософа ЕВТИДЕМІЯ на nauку. Прому тут мати на увазі це, що в тому ж Тарсосі жив і діяв у тому самому часі святий ПАВЛО, юдейський рабін, який є дійсним творцем християнізму. В Тарсосі Аполлоній вивчав граматику, реторику та різні філософічні напрямки. Найбільше захопився Аполлоній філософією Пітагора та сам теж пристав до пітагорейського братства в місті. Егей. Це братство було при церкві бога ЕС. КУЛАНА. Цей бог, як відомо, в старовину лікував чудесним способом безнадійно хворих людей з їх недуг. Багато таких чудесних оздоровлень бачив Аполлоній на власні очі. Як пітагорієць, Аполлоній не єв нічого, що походило від живих тварин (звірят, птахів, чи риб), він живився тільки ростинним харчем, не пив вина, єврився теж у ганчір'я, яке було з льону, чи конопель (не з вовни), не стриг волосся і не голився. Аполлоній довгий час мав свою власну філософічну школу. Якось раз він постановив мовчати протягом 5 років і провів цей час на подорожах. Тоді він звіддав Кілікію, Памблію, Антіох, Ефес, Вавилон, Нініві. В Нініві до Аполлонія пристав якийсь ДАПІС, який був, так мовити, приватним секретарем Аполлонія і разом вони обое пішли до Індії, до міста ТАКСІЛЛЯ, де царював ФРАОРТІС. По дорозі Аполлоній заробляв на прожиток робленням чудес і чудесним лікуванням безнадійно хворих.

В Індії Аполлоній вивчав тамошні релігійні та філософічні напрямки. В Індії Аполлоній повернув наперід до Вавилону, потім відвідав Атени, Рим, Іспанію та ін. Скрізь Аполлоній робив чуда та пророкував, приміром, у Ефесі він дуже точно передсказав землетрус і слідуючу після його черну смерть. Всі передсказування Аполлонія сповнилися. В Римі Аполлоній воскресив з мертвих якусь жінку. Ще будучи в Малій Азії він бачив і точно описав як в далекому Римі змовники мордували цезаря Доміціана. Стоючи на ринку в Ефесі Аполлоній кричав до натовпу, що він бачить, як у Римі мордують цезаря. Видіння Аполлонія пізніше підтвердили післанці з Риму. Життя Аполлонія повне чудес. Багато з чудес, які робив Аполлоній, точно такі самі, як і чудеса, які у Євангеліях приписують Христові.

Аполлоній твердив, що він є сином Бога Протея і дівиці. Життєпис Аполлонія зладив його секретар Даміс. Цей життєпис зберігла жінка цезаря Септімія Севера, Юлія Домна по імені, і вона передала його для розробки історикові Ляміріллюсові, який використав його в своїй „Історії Александра Северуса”.

Записки Даміса використав теж історик Вопіскус в „Життєпису Авреліяна”. Ці твори збереглися. Збереглися теж праці Філострата про Аполлонія. Два томи Філостратового життєпису переклав англійською мовою Шарль Блунт і надрукував їх у році 1680. Поява цих перекладів викликала велике заміщення серед християн. На Блайта пішла нагінка, його книжки дбайливо визбирували і нищили. Блавнт не видержав нагінки, душевно заломився і повісився в 1693 році.

В 1709 році праці Філострата про Аполлонія видав у Ліпську Олеаріюс.

Аполлоній з Тиєни поза всяким сумнівом реальна, історична постать. Більшість його „чудес”, зокрема тих, які тотожні з „чудами” Христа, це магічне шарлатанство, яке управляли люди з дуже давніх часів. Пригадуєте певно, що Мойсей з Ароном, як подає біблія кинули перед фараоном свої палиці ті палици перемінилися в гадюк. Біблія каже, що це було за „божою силою” – але, рівночасно біблія подає, що тоді теж єгипетські чародії, без „божої волі”, покидали свої палици на землю і їх палици теж перемінилися в гадюк. Значиться, якусь „божу силу” мали й усі поганські старовинні чудотворці, а не лише біблійні жиди, чи Христос.

Тому, що все те, що робив і що навчав Ісус Христос, є точно таке саме, як і те, що робив і навчав Аполлоній з Тиєни, так ясне, що котрась з тих осіб нереальна. Навчання і діла Аполлонія з Тиєни були добре відомі у старинному світі та дуже популярні серед римських володінь майже повних 400 років. Перелім ер визначався посиленим шуканням за новими морально-етичними основами та за новим суспільним ладом. Це намагання творити новий світ з новим законом. Старий світ визначався звірячим самолюбством, жорстокістю. Приміром отої звірячої жорстокості та звірячого самолюбства є біблійна історія жidівки, яка в часі голоду зарізала свого синка і погодувала ним себе і свою подругу. Ціла біблія – це опис жахливих жорстокостей, які люди (точніше жиди) повновнювали в ім'я „божих наказів”, чи божих заповітів. Біблія – це філософічне оформлення для тої частини людської природи, яка є виразно звірячою. Біблія – це філософія жорстоких хижаків. Біблія (юдаїзм) – серед усіх релігій найбільш звіряча, найбільше жорстока.

Людина душевно є подвійним соторінням, то значить, людина має в собі подвійні первні, первень добра і первень зла.

Біблія -- це релігія (морально-етична) система ,яка намагається розвивати в людяні тільки первні зла,як звіряче самолюбство та жорстокість супроти інших живих соторінь. Для біблії морально оправданим є,коли в часі голоду мати заріже свою дитину і погодує нею гостей.Однаке,на переломі ер,серед жидів теж,під впливом чужих філософічних систем і релігій,зачали родитися сумніви у те,чи їх "закон" правильний?Палестина з найдавніших часів була важливим торговельним осередком,через який переходили каравані купців з Індії,з Орієнту взагалі,з Єгипту (з Африки) і з Європи (з Риму і України).Автохтони в Палестині були Фінікійці (слав'яни) і на довгі століття Палестина попала у владу Македонців. Македонці передали Палестину в оренду Грекам,подібно, як піддавно Поляки передали Українців в оренду Жидам.Тому на переломі ер Палестина була осередком грецької науки,грецька мова була в Палестині панівна і Жиди, які в Палестині (зі зайдів) вже задомовилися,були зовсім згеленізовані. Як знаємо,в тому часі всі жидівські літургічні книги були грецькою мовою,на грецькій мові була біблія,евангелія,святий Петро,чи святий Павло зовсім не.знали жидівської мови і жидівського письма.Як протиставлення до звірячих релігій,головно що звірячої біблії,серед людей здавна родилися думки,що треба виелімінувати з людської вдачі звірячі елементи,а плекати тільки все те,що благородне,отже замість самолюбства (егоїзму) плекати любов до близніх (альtruїзм),замість жорстокості - мішосердя і т.д.

Перші того роду думки,за свідченням грецьких істориків,зродилися серед гіперборейців в Україні.Це був гіпербореєць ОЛЕНЬ (РУС?), який переніс українські релігійні вірування у дику Грецію.По Отесі Аберус навчав Пітагора,а пітагорові думки,через Аристотеля та інших зачали опановувати світліші уми старинного світа.На переломі ер в Палестині основною філософією була біблія,а політичну владу справували Римляни.Римляни релігійно нерішучі,толерантні,але суспільно вони спиралися на жорстокому рабстві.Рабом тоді міг стати кожний і це було причиною,що багато людей намагалися злегшувати долю рабів і злагіднювати релігійне та державне законодавство в користь рабів.Тому тоді відродилося пітагорейство,якого представником є "Фінікієць" Аполлоній з Тисни.Аполлоній помер,так за його вчення взялися гелленізовані Жиди,такі як святий Павло і вони переробили апостолонієві теорії у ХРИСТИЯНІЗМ.Дочепили юві науки штучно до жидівського "закону" нате,щоби притягнути до них як найбільше Жидів.З писань знаємо,що найкращий святий Петро був за те,щоб християнізм ширити тільки між Жидами,але вкінці переміг святий Павло,який зробив християнізм інтернаціональним.

Ік я сказав, жидівська біблія є філософією жорстокости, Жидам була ця "релігія" вигідна і присмна так довго,як довго Жиди могли знущатися над підбитими ними Канаанцями.Але колесо історії крутиться дуже скоро і Жиди зміркували на власній шкірі,що таке жорстокість,коли вона є основою політичного ладу,політично-суспільних систем.Зокрема,відчуваючи Жиди дошкульно жорстокість і приниження за римської влади.Християнізм,який голосили гелленізовані Жиди ,наві у першій мірі на цілі підорвати віру панівних римських кіл у справедливість жорстоких філософій.Тим чином хотіли Жиди послабити римську владу.

Все у християнізмі сперте на алегоріях, на легендах, які творено щойно в сто років після теоретично встановленої дати появи мітичного Христа. Протягом 500 -600 років після Христа панував хаос у християнських теоретичних заложеннях і віруваннях. Головним носієм християнізму були гелленізовані юди і кінців їм вдалося пов'язати пітагорейські (гіперборейські) науки з юдівським „законом“. Це, здається, найбільше диво тогочасної софістики, бо пов'язали воду і вогонь в одну цілість. Таке стало можливим тому, бо більшість людей у світі в похристовий час була неосвічена і тільки немногі знали, що таке біблія, чи євангелія. Христову науку ширини устною пропагандою. Християнські теологи вигадали нову теогонію, нову теософію, покликуючись на те, що все те на основі божих слів, на основі книг, які писал сам Бог. Ще сто років тому всі люди у цілому світі були певні, що біблію писав сам Бог, а нині, хоч освіта стала загальною, все ще між християнами тільки одна людина на 10.000 дещо знає про те, що таке біблія, а одна людина на 100.000 знає про те, що біблію писали звичайні юди, а не Бог. Стала забобонна темнота й забріхана пропаганда, що біблію писав Бог, стала причиною того, що християнізм з невеликої юдівської релігійної секти зумів розростися у всесвітню релігію.

Християнізм є два: 1. філософічний (теоретичний) та 2. практичний. Теоретичного християнізму загал не знає, Професійні теологи вивчають теологічний християнізм тільки як стадію історичного розвою, а головний натиск у їх професії кладеться на практичні християнські заложення. Теомогічний християнізм це купа байок, казок, легенд, штучно дочіплених до біблійних байок та вигадок, все це не має нині ніякої вартості і все те ширите християнізму з первопочатків намагалися якнайменше порушувати. Практичний християнізм, як я сказав, є намаганням держати в законних рамках злу частину людської природи, а розвивати тільки її добру частину. Для нас питання: яку вартість мав (і має) християнізм для нас? Для нас є дурні, які дошукують в нашему християнізмі коріння всіх історичних лих, які стрінули наш народ і вважають нашим найбільшим ворогом нашого князя Володимира, який зробив християнізм нашою державною релігією.

Християнізм в тому часі, як князь Володимир рішився його прийняти, був рухом доби і князь Володимир не міг його не прийняти. Християнізм тодішнього часу був поступовою і цементуючою силою тодішніх держав. Християнізм допоміг тогочасним державам перемінитись у народи. Коли б не християнізм, то Європа стала була б якоюсь „Римською Імперією“ з поділом на географічні провінції та з тенденцією перемінитися в один народ. Люди в рамках тої імперії були б мішаними всіх народів, вживали б одної мови, підлягали б одній культурі.

Християнізм довів до того, що в Європі витворилися нації, як Французи, Німці, Мадяри, Поляки і т.р. Християнізм допоміг і нам бути найбільшою державою в Європі протягом 350 років. Цих 350 років Української Християнської Державності в Європі не є однимоким періодом нашої державності. Як знаємо, перед київською християнською добою були доби Антів, Гунів, теж християнських Готів, Сарматів, Скітів. Всі ці доби мали свій початок, розвоєвий вершок і занепад. Так і в історично-му круговороті наступив теж занепад нашої київської християнської держави. Після того занепаду ми попали в сон і стали пробуджуватися щойно тепер.

Пробудився з нас дехто, але все ще не всі, не весь народ. Я не вважаю християнізм причиною нашого занепаду просто тому, бо я бачу, що християнізм є основною рушійною силою в рості всіх народів. Завдяки християнізму вросли Німці, Англійці, Післякі. Християнізм є творцем націоналізмів, не дивлячись на його ніби інтернаціональні залеження. Ми, як нація, пропали тому, бо наш християнізм (православіє) ми переробили на великоруський націоналізм. Спроба творити український християнізм у формі грекокатолицизму прийшла запізно на те, щоби нас як народ врятувати.

Кожна людина є релігійним єстеством. Кожна людина має вбудований у своїй біологічній системі релігійний елемент, подібно, як є в ній елемент росту, самозбереження і самознищення. Людина не може жити без релігії. Релігія — це не лише пів-свідоме відчування, але й розумове пізнавання. Кожна людина відчуває, що є Бог і розумом старається відгадати, що таке Бог. Відгадують люди по різному, все відповідно до кожногочасного інтелектуального стану. Аж до недавна всі люди були певні того, що вся правда про Бога є в біблії, що біблія — це просто божий щоденник. На такому залеженні сперти всі християнські вірування. Від недавна, від 100 років тому, люди побачили, що біблія це брехні та вигадки, що брехнями та вигадками є євангелія, життя святих і т.п. Це довело до того, що люди не перестали бути релігійними, але перестали бути щирими християнами. Наступила релігійна криза, витворилася в душах людей своєрідна пустка. Людині замало того, що вона вірює в Бога. Людина мусить ще мати точно визначені форми релігійного почитання. Нині ми бачимо скрізь серед християн повсюдження безлічі сект, які по своєму переробляють так звані науки Христа і по своєму очищують християнізм з жидівських, чи інших підроблювань та домішок. Багато людей покидає християнізм взагалі та шукає зв'язків зі законспірованою досі найстаршою людською релігією, так званою МЕГАЛІТИЧНОЮ, або інакше з релігією відьом та знахарів і п. Це тому, бо християнські основні теологічні залеження, дочіплені до біблії і вони є для розумних людей наємниками з божества, кпинами з Пана Бога. Теологічні біблійні заподання є жидівською націоналістичною ідеологією і вигаданий Жидами "Бог" є тільки оправданням для жидівських злочинів супроти не юдів. Жиди ніколи не вірили в Бога і ніколи не мали для Бога релігійної пошани. Бог у Жидів є тільки "командиром" жидівської армії, наміrenoї на знищенні всіх не Жидів.

Жидівський Бог стоїть під наказами жидівських пророків. Жидівський Бог, за біблією, менше вартий, як будь-який Жид. Як знаємо, скрізь серед людей, на знак пошани перед вище стоючою особою нище стоячі знимають накриття голови. Як Жид говорить з Богом, то Жид накриває голову шапкою, очевидно, Бог стоїть перед Жидом без шапки на голові та мне шапку в руках. З біблії знаємо, що Бог слабший за Жидом. Як Жид дістав Бога в свої руки, то Бог просився, щоб його Жид випустив, бо сам Бог за слабий, щоби вирватися із жидівських рук.

Стакі наємники з божества зробили християнізм осоружним для релігійних людей. Християнізм втратив свою теологічну основу, тобто нині кожний християнин знає, що біблія — це вигадки, а дослідники християнізму, науковці, знають, що Христос вигадана особовість, чи точніше, перерібка з історичної особи Аполлонія з Тиєни. Аполлоній з Тиєни пов'язував свої (пітагорейські) навчання з тогочасними (нежидівськими) релігіями. Сам він твердив, що він є сином морського божка. Проте, який жив десь там в Карпатських горах і дівиці.

Всі свої чуда Аполлоній робив іменем тогочасних поганських (греко-фінікійських) богів. Так він перемінював воду у вино іменем Діонісія, віскрещав мертвих і лікував хворих іменем Іскулапа. Всі Христові чуда є тільки частиною тих чуд, які робив Аполлоній. Штука з підставлюванням Христа замість Аполлонія вдалася тому, що у тодішньому світі греко-фінікійська релігія для людей видавалася більше фантастичною і більше смішною за біблійні вигадки.

Аполлонієве вчення пов'язане з релігіями греко-фінікійською, мало-азійського світа. Творці християнізму бачили слабість інеповажність грецької релігії і тому рішилися переробити аполлонієве вчення у нову, пов'язану з біблією, отже з Жидами, систему. Перші творці християнізму були гелленізовані Жиди та юдоїзовані Греки і для них біблія в тому часі мала все вигляди правдоподібності, правдомовності.

Європейські народи держалися християнізму весь час тому, бо християнізм був націотворчим чинником. Тому, що православіє було москалізуючим засобом, Москалі стали числом одним з найбільших народів. Триста років тому Москалів було втроє менше як нас Українців тоді було, а нині Москалів є вчетверо більше як нас є нині. Це тому, що православні Українці масово переходили і все ще переходять на Москалів.

Останніми часами держави зуміли знайти нерелігійні засоби винародувлювання і тому скрізь по світі християнізм, як націоналізуючий чинник, відпадає. Християнізм майже скрізь перестав бути державною установою. Слабість теологічних основ християнізму помітили вже й чільні християнські провідники і вони зачинають очищувати християнізм з неповажних, "святих" вигадок. Як знаєте, папа Павло УІ (з родини жидівських банкірів Монтіні), повидаєв з неба щось понад 200 всіми християнами найбільше шануваних святих, навіть таких як святий Юрій, Св. Миколай, Св. Христофор. Тут цікаве, що цей папа (Жид!) повидає зі святих виключно тих людей, які попали у святих з не Жидів. Жидів він залишив у святих...

Християнізм нині перестав претендувати на те, що він є голосителем теологічних правд, тобто, християнізм вже не твердить, що біблію писав сам Бог, що це божий щоденник. Християнізм намагається стати морально-етичним координатором, учителем того, як нам треба жити в згоді тут на землі з іншими людьми. Не є виключене, що в недовзі церковні провідники викинуть з християнізму Ісуса Христа так само, як викинули святого Миколая, чи святого Юрія. Християнізм без вигадок за Христа має вигляди на існування. Я сказав би, що християнізм, який заперечить Христа як історичну, реальну особу, має більше виглядів на існування, чим християнізм, який вперто хотів би триматися евангелія з його вигадками. Евангелії важні для всіх людей своїми морально-етичними, гіперборейськими тезами, але оті евангельські тези обезпічнюють жидівські додатки, ось як це, що Христос розмовляє з Мойсеєм, Глією і п. Забагато в тому проходівської пропаганді.

Я сказав, що для кожної людини важне в релігіях реалістичне, чи символічне, але ясне представлювання незрозумілих правд. Людина хоче знати, як повстав світ, що таке вона сама, яка ціль її існування та який її кінець. Наука досі не дала відповіді на ці питання і, виглядає, що наука ніколи не дасть на це відповіді. Релігія такі відповіді дає. Крім того релігія признає, що людина – це окремішний (спеціальний) твір у природі. Тому, як людина вродиться, то її святочно вводять у життя, святочно провадять всякі річниці її існування як вінчання і святочно відпроваджують її у вічність.

Навіть найбільший безбожник, як вродиться у нього дитина, присячує ту дитину вищій силі. Навіть найбільший безбожник, як зближається його кінець, не хоче, щоби його закопали в землю як закопують адохлого звіра.

Християнізм, включно з біблією, з усіх існуючих релігій, найбільше промовляє до розуму своїми теологічними заподаннями – в християнізмі для дотеперішніх людей було все ясне і просте, але для нинішньої людини християнізм став просто діточими казками, коли йде про такі справи, як сотворення світа і п. Найбільше відпихає від християнізму те, що він занадто перепоєний жидівськими політичними аспіраціями. Християнізм, оснований на нашій давній мудрості, на гіпербореїзмі, і це дало йому силу. Але обезцінило християнізм те, що його морально-етичні заложення тенденційно переплели жидівськими політичними ідеалами. Доки люди були темні, неписьменні, доти їх можна було обдурювати вигадками про Авраама, Мойсея, Іллю і п. Для людей важним бувне так Аврааон і Мойсей, але те, що Христос учив бути милосердним, наказував чинити добро, наказував не робити зла. Суть християнізму (гіпербореїзму) в тому, що треба виеліменувати між людьми зло, завести між людьми благородність і дружбу. З розвоєм писемності люди стали читати релігійні книги та побачили, що у них, поміж зернами мудрості безліч жидівської злоби і забріханості. Через те багато людей відреклося християнізму, але ці люди не стали безрелігійними. Християнізм і біблія намагаються підчинити всіх віруючих жидівським політичним замірам. Не всі люди годяться стати жидівськими наймитами під претекстом ніби релігії і це нині головна причина духової кризи, яка заторкнула всі християнські народи.

Наукові досліди біблії показують, що всі її теогонічні і теософічні заложення, всі позасвітові правди Жиди позичили від наших пропредків, але Жиди по літературному переробили ці божі заподання на своє, зробили біблію духовою зброєю та остою жидівства. Біблія та теологічний християнізм вартісні, корисні і безперечно добре для Жидів і тільки для Жидів. Для всіх інших людей це жидівська отруя, яка впорскунута в душі наносить їм смерть. На щастя для народів – всі народи віддавна зміркували, що це (біблія та християнізм) – отруя і обійшлися з тим так, що розумна людина обходиться з отруями: подають їх у роздрібнених, розводнених, нешкідливих дозах. Таким чином отруйні жидівські ідеї принесли здоровим народам навіть деякі користі. Знаєте певно про це, що арсенік є жахливою отруєю, але в невеличких дозах врятував не одній людині життя. Однак життя можна рятувати і без вживання небезпечної отруї. Тому теологи в розумних народів все подавали своїм вірним християнізм не таким, яким він є в жидівських писаннях. Вони подавали християнізм без натяків на Жидів і без прославлювання Жидів.

Прошу взяти під увагу це, що майже всі теперішні християнські народи витворилися з мішанини різних людей. Початок майже всіх християнських народів такий, як початок З'єднаних Штатів Америки. Оті народи не мають, звичайно, своєї давньої релігії, тому християнізм для них є одинокою духовою остою. Український народ виродився у прямому розвою з первісного індоевропейського коріння. Український Нарід в Україні має за собою добрих 30 тисяч років безпереривного існування. За той час Український Нарід витворив питому йому культуру, одною з галузей якої є Українська Релігія.

Українська первісна релігія стала основою релігій ста-
ринного світа. З Геродота знаємо, що скитська релігія була
така сама як і грецька релігія, але без грецьких псевдре-
лігійних вигадок. Дальше, жидівська релігія переймила від
нас назви богів (ЯВА - Єгова, ЛЕЛ - Елі, Ел, ЄДИНИЙ Адіной)
Буддизму наш, Зороастризм теж. Все те вказує на домінанцію дав-
ніх українських релігійних ідей над душами людей античного
світа.

Ми держалися християнізму так довго, як довго христия-
нізм видавав нам правдивою релігією. Прошу завважити, що
аж до наших днів найбільші уми світа вірили в те, що Єгова
(ЯВА) сотворив Адама в п'ятницю 23-го жовтня 4004 р. до
Христа і то точно о 9 -ій годині ранку. Коли в таку "правду"
вірили найсвітліші уми, найбільші науковці, то як міг будь-
який чоловік, чи й народ опертися християнізмові? Як міг
будьякий чоловік заперечувати правдивість біблії, її бо-
жеськість?

З розвоєм науки оті "правди", на яких держався христия-
нізм, давно розвіялися, а все, що з християнізму осталося, це
жидівське намагання поневолити цілий світ. Неволя всяка —
неприємна справа, але жидівська неволя, сперта на біблійній
"релігії", змагає не лише до жорстокої експлуатації нежидів,
але й до локорінного винищення всіх нежидів. Завдяки христи-
янізмові, як засобові жидівських намірів, жиди зуміли досі
практично заволодіти всім світом. Бачимо нині, що нехристи-
янські народи за слабі, щоби опертися проти жидо-християн-
ського наступу та жидо-християнського нахабства. Це такі
попітничні міркування, які вказують на шкідливість христи-
янізму для співжиття людей на божому світі.

Тут, в головному, я спиняюсь на науковому розгляді гено-
зи християнізму. За тим, християнізм — це наш давній гіпер-
бореїзм включно з культом хреста. Отой гіпербореїзм через
Оменя, Абаруса Пітагора, Аполлонія з Тисни і інших дочіпле-
но юдаїзму і тим спотворено гіпербореїзм.

Пітагора люди вважали Греком, але його ім'я показує, що
він був слав'янином. "ПІТА - ГОР" первісно було "ПІТА - ГАР".
Комись "ГАР" (ГАРА) називали Бога Сонця , отже "ПІТА - ГАР"
означало того, хто "запитує Гара" (божого пророка). Це ім'я
того самого роди, що , приміром, у Жидів "ЄЗІКЕЛ" (Язик ЄВА -
промовець Ела , бога ЛЕЛ). Питання нині для віруючих христи-
ян: коми ми знаємо, що теологічно біблія та євангеліє це
брехня і вигадки, до того ж брехня і вигадки для чужих, нап-
ворохих політичних цілей, так з того нам таки треба зробити
висновок, що нам треба покинути християнізм.

Християнізм є засобом прославляти Жидів і допомагати
Жидам запанувати над світом. Для нас немає ніякого змислу,
ніякої цілі тягнути ярмо жидівських політичних ідей.

Ми з усіх теперішніх народів одинокий народ, який має
свою власну, споконвічну, дійсну релігію. Оту релігію наші
предки тисячу років тому , через політичні ускладнення,
перемінили на жидівські вірування. Нашіх предків тут не
можна за те осуджувати, чи ганити. Такий тоді був рух часу,
такою була історична конечність. Наші предки, як і всі ін-
ші християнські народи, думали, що християнізм це правдива
релігія. Жидівське шило жидівської злосливиosti вилізло з
християнського мішка щойно на наших очах. Християнізм в
нашому народі ніколи не зумівстати чисто жидівською ро-
лігією. В душі народу і в розумі Українців християнізм
перетворили на ДВОЄВІР'Я, тоб тоб то євангельські мораль-
но-етичні заложення наш народ сполучив з нашими

дохристиянськими обрядами та віруваннями.Хоч ієреї говорили в церквах за святого Іллю, але народ добачував у ньому Перуна і поклонявся не біблійному пророкові, а нашому давньому Богові. Так само на словах почитали „Св.Миколая” – але всім людям було відомо, що це ДАЖБОГ. Всі ми знаємо, що наша давня, правдива релігія не скінчилася з охрещенням нашого народу. Християнізм у нас визнавали (в чистій формі) нечисленні ієархи з християнської церковної верхівки, уесь народ, натомість, за всі часи держався нашої власної, давньої релігії. Доказом того є наші церковні обряди, співи, як коляди, щедрівки, гаївки, веснівки, зеленосяяточні обходи, то що.

Нині для нас пора привернути наші давні вірування, без занечищень. Нині для нас пора зачинати хвалити нашого власного, дійсного Бога, хвалити його відвічним звичаєм нашої Землі. Нам треба просити нашого Бога, щоби Він уздоровив наші душі, звільнив їх з чужих (жидівських) запоморочень, щоби благословив наш народ у змаганні до волі, до світла, до Божої Правди, до давньої величі і до могучості.

Лідс, Англія.

10.X.1978

Др. Юрій ЛІСОВИЙ

Г А С Л О

Із кількох черепків стародавньої вази
відтворити світогляд, і віру й „вобрази”,
що наш прадід в душі, як скарбі носив,
воскресить космогонію світла часів,

і збагнуТЬ власну мудрість Влес Книги,
ро зтопіти чужі, смертоносні криги,
і очистити душу, що пілом припала,
у жертовних вогнях на кострах Купала:

Це призначено нині довершити нам –
по чужинах розгубленим, блудним синам...

„Вобрази” – уявлення
про Богів. Дош.22

Гага, 17.XII.1978
М. Скрипник.

Проф. В. ШАЯН

МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ У СВІТЛІ
ВЛЕС КНИГИ
(уривки)

...Існує та існувала Українська Віра так довго, як ми усвідомлювали собі цю віру. Ми були горді з неї. (Влес Книга)

Вона мала і має свої власні цінності та мудрість. Вона існує так, як існує українська мова, а найважніше українська нація та її ДУХ в історії...

Яка ж є виключно українська характеристика нашої віри, так як існує характеристика української мови, її словництво, її краса, її душа?

Саме тут Влес Книга прийшла мені на спасення...

Які ж це елементи, чи вірніше прагнення Української Віри?

Це перше: радісно-творче потвердження життя і космічної творчості всупереч усім релігіям пессимізму та відвернення від світу, його негації і зла, від якого треба втікати...

Це по друге: радісно-творче вчення про безмежну любов Перуна до його синів і лицарів. Його дію разом з ними та через них. Його єдність зі творчістю світу і його синами...

Далі йдуть зовсім модерні - так би мовити - вчення про бессмертність життя, бессмертність ідеї в таємній пам'яті всесвіту...

НАША ВІРА - ЦЕ НАЙМОДЕРНІША НАУКА У ВІДІ МІТОЛОГІЇ.

Нам треба бути гордим із неї. Це не просто поворот до примітивних уявлень старини, але це віднайдення і об'явлення мудrosti та інтуїції у старинних летах натхнення наших віщунів...

Пояснювання буття через мітологію, знане в науці як МІТООНТОЛОГІЯ, є так само доброю і зовсім рівноважною методою пізнання, як і ПСИХООНТОЛОГІЯ, або ж пояснення буття елементами відомими із психології, вірніше із інтроспекції.

Український фольклор дає преображеній матеріял як джерела для дослідів старослав'янської віри, зокрема мітології.

Вона ноністю була виявом дохристиянської Русі-України і відзеркалює тодішній світогляд нашого народу. Зокрема всі його обряди були пов'язані з календарем СОНЯЧНОГО ЦИКЛУ та дохристиянськими віруваннями і розумінням Божества і Божественности.

Учені Заходу з легкої і часто малописьменної руки забирають голос у питаннях щав'янської мітології. В деяких енциклопедіях виглядає так, щав'яни не мали взагалі мітології, і це ставиться їм на закид... Ім не спітало ще в голові, що може саме так ми виявили злібність до більш загально-космічного, отже, й абстрактного думання... це ще в науці їм не овітано... Ще багато довгої боротьби треба за таке Світання!

І ось Влес Книга - це документ нашої первісності!

Це наша первородність! Ми її не відречемося за миску сочевиці!

А разом із тим у Влес Книзі видвигнений культ Київа, як Батька, Київа від КІЯ. А сам Кій був сином праобраза ОРІІ, себто АРІЯ... І це відповідає історичній правді.

Але я не сподівався прочитати це в ніякому тексті.

Влес Книга змінить не тільки науку історії, але саму історію. Відректися Влес Книги це значить відректися нашого первородства... Влес Книга це більше ніж стара зброя. Це дуже сила слова бомба!

Ми працюємо для ідеології України. Слово проникає кордами і мури. Влес Книга - це програма на століття перед нами. Не забудьте: М О Р О З вже сьогодні молиться до ПРЕРУЧА! ... Найближча дія: ВИДАВАТИ, ВИДАВАТИ, ОСНОВИ, ОСНОВИ!

Проф. В.ШАЯН

"СЛАВ'ЯНСЬКА МІТОЛОГІЯ"
М. КОСТОМАРОВА

... Справжньою нашою гордістю і цілою добою в дослідах слав'янської мітології є праця українського вченого М. Костомарова „Слав'янська Мітологія”.

Дизна була доля цієї важливої появі основоположної праці для порівняльних дослідів української старинної віри! Вона постала як записи із університетських викладів проф. Н.Костомарова на цю тему в другій половині 1846-го року.

Як відомо, в тому часі наукова праця мала бути друкована в московській мові, бо тільки ця мова була дозволена цензурою. Однак, після її появі "церковна цензура" московської православної ієрархії спалила її на кострі, дослівно так, як це робилося в середнівіччі з книгами "єретиків"...

Нечуване варварство десьятницятого століття!

Все-таки збереглося декілька примірників цієї праці, а один з них якимсь чудом попав до Британського музею в Лондоні. Зрозуміло, що вона зовсім невідома ані українським, ані західно-европейським етнографам.

Нам на сором цей твір — протягом 131 літ з часу його появі — не появився, хочби фотокопією для історії культури і дослідників...

Ли на свій час, — а було це ще перед появою творів славного Макс Мюлера — праця Костомарова є знаменитою, а рівночасно це перший твір на українському ґрунті з ділянки порівняльного релігіознавства... В цій праці Костомарів виявляє додглибне обзанайомлення не тільки з усією тогочасною літературою предмету, але він перший з українських етнографів, а один з перших в Європі, був обзанайомлений зі старинною Зен-Давестою, себто священими книгами Заратустри.

Саме ця знайомість зі старинною релігійною системою дозволила Костомарову глибоко зображені й оцінити природу релігії, а в тому й нашої передхристиянської віри, а також відмінти деякі рівнобіжності, чи споріднення з іншими релігіями. Із Зен-Давестою був Костомарів обзанайомлений через її німецький переклад Кльойкra, виданий з коментарями в роках 1773-1781.

Костомарів перший дає собі раду з найповажнішим: філософським і теологічним питанням старої віри та мітології. Це питання mono- чи політеїзму. Зен-Давеста вчить про єдино-Божество як многопроявну, многоіменну та многоособову Істоту. Костомарів, ведений радше інтуїцією, віднаходить подібне з'явіще у старослав'янській релігії. Читаемо в його вступі: "Слав'яни, не зважаючи на видиме многобожество, признавали одного Бога, отца природы и цю Истоту вони разумели свидоміше ніж таємничу "Судьбу" греки, чи скандинави Аль-Фатера... Единобожество слав'ян не підлягає сумнівові.

Слав'янське поняття про Божество зовсім не є пантеїзмом. Бог, або Пррабог, не сам витворив світ, а тільки витворив із себе духів, які населяють матерію і служать немов би посередниками між мертвою масою та всеоживляючим началом. Сьогоднішні вчені визначають цю систему як „генотеїзм“. Отже тут стрічаємося зі свідомістю, що процес творення світу — себто Різдво Світла і Світу — це процес опосередкований істотами, які є еманаціями, чи творивом Пррабога, чи Пррабожества. Ці божественні Потуги, Сили чи Персоніфікації

Потуг Природи, незалежно від того як ми їх звемо чи розуміємо, дали самі формують цей видимий, з'явищевий світ.

Це важливі ствердження тому, що Різдво для Костомарова не "РІЗДВО СВІТЛА І СОНЦЯ" і таксама розуміє його новітній дослідник Ксенофонт Сосенко...

Важливість цих стверджень та їх глибина відчиняє завсім нові горизонти для нових дослідів староукраїнської віри, яку — цілковито неслучно — вважається "примітивною"...

Наші пращури відчули й зрозуміли СВІТ (Космос?) як СВІТЛО. Джерелом цього СВІТЛА наші прадіди слушно вважали НАЙВІШЕ НЕБО. Побудила тоді людина Найвище Світло, як Батька, як Діда, як Істоту, яку називатимемо далі різними назвами.... Сама себе вона назве внуком чи сином СВІТЛА.

Так постає СВІТЛОНОСНА ІДЕОЛОГІЯ. І ВІРА НАШИХ ПРЕДКІВ.

Джерело СВІТЛА і СВІТУ мусить бути таке як вони самі:

Відчувальне, Миследумне, Живе! Увесь цей Всесвіт, що його сьогодні називаємо "природою", був для неї живий і продухований. Очевидно, вона сама — ця Людина — була тільки частиною того Всесвіту - Космосу, як також вона була тієї самої природи.

Перед глибиною чи висотою інтуїційного пізнання наших предків цієї правди доводиться тут тільки схилити голову, чи радше віддати їй щирій козацький поклін...

Це справді наймодерніша ідеалістична філософія. Платон і Аристотель остаються позаду основної космічної концепції наших предків...

Але тим більше варто для мудрости й величності цієї концепції, для могутнього струменя космічного надхнення, що пливе з усієї поезії гимнів і молитов наших пращуру, відкрити навсяк своє серце і прийняти його як найбільший скарб нашої пращаровинної віри!

Примітка: Повищі думки Проф. В. ШАЯНА є селекцією з його творів : 1. "Постать Берези у староукраїнському культі "Різдва".

2. "Найвище Світло"

3. "Віра Забутих Предків"

4. Лист від 30.II.68 до М. Скрипника та А. Кирпича

5. Лист до Друзів, від 30 червня 1974

М. Скрипник

П О ВІДОМЛЕННЯ

Видавництво "МЛІН" має за честь повідомити шановних читачів "Контакту" та інших книголюбів, що ним опублікована офсетним друком праця Проф. М. Костомарова :

"Славянская Мифология", що вишла першим друком в 1847-м році в Києві.

Конти брошури з пересилкою виносять чотири долари амер. Заповлення та гроші просимо надсилати на адресу Видавництва:

N. S K R I P N I K

P.O. Box 95936

2509 CX The Hague

The Netherlands

М. СКРИПНИК

"МІДНІ ГРОМИ"

Коли в Європі зм'овкнуть у Церквах всі Дзвони,
І буде чутно тільки Джунглів Гук та саксофони,
Я сумуватиму за "Мідними Громами" до нестями,
Як за улюбленими, рідними Душі моїй Мерцями...

Коли в Європі виженуть з Сердечко Ісуса і Марію,
Як непотрібний забобон, облудний міт, чи мрію,
Я мандруватиму за Ними — учнем — скрізь по Світу,
Щоб слухати слова про Ближнього з Нового Заповіту

І може це блукання манівцями є лиш "Двері та Дорога",
Яким призначено вернути нас усіх до Рідного Дажбога?
По Сонячних Святий, як Сутності релігії й моралі,
Що їх замкнули до склепів чужі Церкви та Катедралі.

Воскресніть Прадіди-Святоотці! Прийдіть на Тризну!
Допоможіть відвоювати: Небесну і Земну Вітчизну!
Де б вічно рокотали блискавки Перуна "Мідними Громами",
Боян з Богуном стáнули — як Божі Вартові —
ДО "ЗОЛОТОЇ БРАМИ"!!

Ц Т Н Н И К
ПУБЛІКАЦІЙ ВИДАВНИЦТВА „МЛІН“
Лондон - Гага

Число	Назва і зміст	Стор.	Ціна
1	Влес Книга, частина І-ІУ (оригінальні тексти, переклади)	102	5,00
2	Влес Книга, частина У (тексти, переклади)	70	4,00
3	Влес Книга, частина УІ (фотокопії всіх публікованих текстів)	42	4,00
4	Влес Книга, частина УІІ (Фотокопії відписів ману- скриптів Ю.Міролюбова)	35	3,00
5	Влес Книга, частина УІ - УІІ	80	5,00
6	Проб.Р.Драган „Велика Сім'я“ 100		5,00
7	Др.Ю.Лісовий „Нарис Праисторії України“ (багато ілюстрований) 42		4,00
8	„До Джерел“, число I - Збірник присвячений духовій та матеріальній культурі Русі-України	190	3,00
9	„До Джерел“ число 2 - Др.Ю.Лісовий „Нарис Праисторії України“	42	4,00
10	„До Джерел“ число III М.Костомаров „Славянская Мифологія“	113	4,00
II	" Коментар" число I,2a,2b,3 " " I та 3	540 300	12,00 7,00
12	„Варшавський Договір“		
13	С. Шелухин Д.Папіні „Спокушений Диявол“	40 15	2,50 1,50

ГОТУЮТЬСЯ ДО ДРУЖКУ:

14	Влес КНИГА , частина УІІІ (Словник Архаїзмів)
15	Прот.С.Ляшевський „Доісторична Русь“ (Історико-археологічна розвідка)
16	Проб.В.ШАЙН „Листи до друзів“ (Аналіза філософсько-релігійного змісту Влес Книги)

Всі ціни в американських долярах, включно з поштовою
сплатою. Замовлення на книжки виконуються після одержання
їхньої вартості Видавництвом. Адреса Видавництва:

N. SKRIPNIK , P.O.Box 95936,2509 CX , The HAGUE,The Netherlands

"КОНТАКТ"

Число 1У

Січень 1979

ЗМІСТ:

Стор.

Назва		I
М.Скрипник	" Злиття Націй" (вірш)	2
"	Переклад Дош.7 Б	3
Л.Забой-Гостинські	Золоті Слова	4
Дж.Б.Ребіндер	Лінгвістичний Нарис	5 - I2
Проф.В.Шаян	Листи До Друзів (Аналіз Влес Книги)	I - 6
" "	Неоголошені тексти	
	Влес Книги	I - 2
" "	Божественне походження Українського Народу	I - I2
Ар.Ю.Лісовий	Про походження Христи- янізму	I - 9
М.Скрипник	Гасло (вірш)	9
Проф.В.Шаян	Майбутнє України в світлі Влес Книги	I0
" "	Слав'янська Мітологія	
	М.Костомарова	II - I2
М.Скрипник	Мідні Громи	I3
В-во "ПЛІМН"	Цінник Публікацій	I4
Зміст		I5

Гара, І.І. 1979 р.

N. S K R I P N I K

P.O.Box 95936

2509.CX THE H A G U E

THE NETHERLANDS

-1 I5 -

